

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK XLIV Ч. 2 ЛЮТИЙ — 1987 — FEBRUARY No. 2 VOL. XLIV

ЗМІСТ

Жінки — в'язні табору в Кінгірі	1
О. Тепіга: Відповідь	1
Є. Маланюк: Молитва	2
В. Пачовський: Огні мести	2
У. Л.: Календарі, річниці, святкування!	2
М. Богачевська-Хомяк: Успішні зовнішні зв'язки: вислід внутрішніх зв'язків	3
Знімки з молодих літ К. Зарицької	4
І. Савицька-Козак: Спогад про Катерину Зарицьку-Сороку	5
Мара: Безсмертя	7
А. М.: Моя виказка	8
О. Калач: Не рецензія	9
Хрищення Руси України — конкурс 64-го Відділу	10
Н. Світлична: Новини про переслідуваних з України	11
Л. Дражевська: Вірші — документи доби	12
Л. Коленська: Мої зустрічі з Вірою Ке	14
Калейдоскоп жіночого життя Х. Годів-Юзич	17
Вісті з централі	18
Український Музей	19
Our Life	
Thoughts on the Eve of the Convention	20
М. Chomiak: Local Branches go beyond local needs!	21
From the desk of the Welfare Chairman	22
Cooky's corner	23
Дописи	22, 31
Х. Навроцька: Практичні поради; Наше харчування	23
Що читати? К. Перелісна "Казки для дітей"	25
Хроніка: Округа Огайо	28
Замість квітів	34
Посмертні згадки	35

Редактор — *Уляна Любич*
 Редактор "Our Life" — *Марта Бачинська*
 Мовна редакція — *Наталія Холодна-Лівицька*

ГОЛОВНА УПРАВА СУА
 РЕДАКЦІЯ/АДМІНІСТРАЦІЯ
 108 Second Avenue
 New York, N.Y. 10003
 (212) 533-4646 Ред.: (212) 674-5508

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
 203 Second Avenue
 New York, N.Y. 10003
 (212) 228-0110

На обкладинці: *Славсько (Західня Україна), верх Тростян.*
Фото Володимир Грицин. 1935 р.
 Cover: *Slavsko (western Ukraine) Trostian peak; photo Wolodymyr Hrycyn 1935.*

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright 1987 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська	— голова
Марія Томоруг	— 1-ша заступниця голови
Марта Данилюк	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хомяк	— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Любомира Артимішин	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі	— англійська секретарка
Александра Кіршак	— скарбничка
Іванна Ратич	— фінансова секретарка
Ірина Куровицька	— вільний член
Марія Радович	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Любов Волинець	— музейно-мистецька
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Анна Максимович	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Лончина	— Дітройт
Марія Кондрат	— Філадельфія
Леся Гой	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Ольга Тритяк	— Нью Джерзі
Тетяна Сіпецька	— Огайо
Марія Наваринська	— Чикаго
Валентина Чудовська	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірена Кіндрачук	— голова
Евгенія Новаківська	— членка
Анна Сафіян	— членка
Ольга Літелло	— заступниця
Леся Гой	— заступниця

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 München 5, Rumpfstr. 21

Жінки — в'язні табору в Кінгірі, Казахстан, 1954 р. Вони згинували враз з іншими жінками, яких разом 500 були розчавлені танками в червні цього ж року.

Світлина з колекції Українського Музею; дар д-ра Константина Кебала

Women-prisoners in Kingir, Kazakhstan, 1954. They died along with other women, 500 in all, crushed by tanks.

* Photograph from archival photographic collection of The Ukrainian Museum.
Presented to the Museum by Dr. K. Kebalo.

Д-р Федір Ворконі, малярський лікар, який був звільнений після п'яти років ув'язнення в тому ж таборі, описав події, які відбулися в таборі. В'язні табору страйкували домагаючись найпримітивніших людських умовин побуту і праці. Вони ставили спротив управі табору, домагалися приїзду представників МВД з Москви. Боронились проти кулеметів саморобними бомбами, які були наповнені каменями, Ніччю з 25-26 червня 1954 р. до табору в'їхали танки Т. 37, а з ними 1600 вояків озброєних пістолями, крісами й кулеметами. Щоб спинити танки і не допустити їх до табору, де згуртувалися в'язні, 500 жінок, українок, одягнених у вишивані блюзки сплелись руками і вийшли проти танків. Кожний міг сподіватися, що вид жінок спинить танки, але вони навпаки, збільшили швидкість і в'їхали на жінок. Не чути було ні стогону ні крику, тільки тріскіт костей. Опісля, коли бунтарів підкорено, багатьох вивезено на Колиму і в інші суворої табори. Вправді згодом умовини в таборі трохи покращали, але 500 хоробрих жінок стало символом спротиву і героїства..*

* "500 Ukrainian Martyred Women", edited by Stephanie Haiychyn. Published by The United Ukrainian Women's Organizations of America, Inc. New York, 1956.

Олена Теліза

ВІДПОВІДЬ

О, так, я знаю, нам не до лица
З мечем в руках і блискавками гніву,
Військовим кроком, з поглядом ловця
Іти завзято крізь вогонь і зливу.
Ми ж ваша пристань — тиха і ясна,
Де кораблями — ваші збиті крила...
Не Лев, а Діва — наш відвічний знак,
Не гнів, а ніжність — наша вічна сила.
Та ледве з ваших ослабілих рук
Сповзає зброя ворогам під ноги,
Спиває ніжність легендарний крук —
Жорстокий демон бою й перемоги.
І рвуться пальці довгі і стрункі
Роздерти звички, мов старі котари,
Щоб взяти зброю з вашої руки
І вдарить твердо там, де треба вдарить.
Та тільки меч — блискучий і дзвінкий —
Відчує знову ваш рішучий дотик, —
Нам час розгорне звиклі сторінки:
Любов і пристрасть... Ніжність і турботи.

Євген Маланюк

МОЛИТВА

*Уродило руту, руту —
Волі нашої отруту.*

Т. Шевченко

Вчини мене бичем Твоїм,
Ударом, вистрілом, набоем,
Щоб залишивсь хоч чорний дим
Над неповторною добою.

Хай безсоромні очі їсть
Тих, що живуть без сліз і чести,
Хто скинув і любов і злість,
Бо не під силу бурю нести.

Хто все зідхав — заснуть, втекти,
Сховатись за Мазепу й Крути,
Коли грозою йшли — віки! —
Над полем руті і отрути.

Твоїм бичем мене вчини,
Щоб басаманувати душі,
Щоб захитать і знову зрушить
Смертельний чар дичавини!

20. 2. 1933.

Василь Пачовський

ОГНІ МЕСТИ

Клонюсь могилам мучених в крові,
Клонюсь мерцям, де б'ють серця живі,
Клонюсь їх тіням, що між люди йдуть
І дітям нашим тугу принесуть.

І виростуть у ній наші сини,
І вдарять помстою з могил вони,
І зацвіте в тернях пролита кров,
Де потоптали нашу хоругву.

І шестикрильми вилетить їх дух,
І втягне весь народ в великий круг,
І крильми вдарять у великий дзвін,
І вилетять орли з кривавих стін!

За кров, за рани, за печаль, за сум,
За біль земель, роздертих нам на глум,
За стоптану хоругву їх батькам —
Прийде година плати ворогам!

Україна

КАЛЕНДАРІ, РІЧНИЦІ, СВЯТКУВАННЯ!

Час нашого життя пливе згідно з календарем, який наші прадавні мудреці уложили згідно з тим, як кружляє в просторах вселенної наша мати-земля, яке її положення відносно сонця, що її ogrіває і освічує, а теж місяця, планет, зір.... Народження Христа поділило календар на стару і нову добу. Календарний рік нашої доби поділений не тільки на пори року, місяці, тижні, дні. В нього вплетені події життя Ісуса Христа, Його Матері і наслідників.

Існує теж календар, який можна назвати світський, який нотує важливі державні і народні події а в цій країні це події з історії і життя Сполучених Штатів Америки і її народів.

Кожна родина має свій календар, де нотує радісні річниці народин, іменин, вінчань, дипломів, чи й сумні річниці відходу у вічність, а в нашому народі арештів, процесів тощо.

Має свій календар і наш нарід. В ньому немало річниць, які визначають подвиги народу, його здобутки. Коли докладно пізнати історію нашого народу, але теж перебіг подій і умовини, в яких сталися такі чи інші подвиги чи невдачі то ми мали б причини бути гордими на наших предків. Інші народи у тих самих умовах напевно пристосувалися б до воро-

жих домагань, зреклися б своїх ідей, цілей. Є теж в нашому календарі сумні річниці. У тому календарі лютий став місяцем, у якому згадуємо жінок героїнь.

Спричинила це смерть двох жінок: 12-го лютого 1924 р. згинула замучена в польській в'язниці Ольга Басарабова; у лютому 1942 р. у Бабиному Ярі біля Києва, розстріляно Олену Телігу. Їй товаришив із власної волі її чоловік, Михайло Теліга.

Дві жінки, які ж різні. Суспільна діячка Ольга з Левицьких Басарабова, скромна, тиха, поважна. Олена Теліга — поетка, чарівна і чаруюча жінка. Їх в'язе одне — любов батьківщини.

Їхня смерть у лютому визначила цей місяць у національний календар як "місяць героїнь". Але в ньому згадуємо не тільки їх, але й тих безчисленних, що терпіли в тюрмах і таборах, згинули в боротьбі і тих матерей, дружин, сестер, що терпіли переслідування за своїх рідних. Інколи важко зрозуміти звідкіля у них така сила і витривалість, бо ж терпіння стократно помножує співчинник часу. Це що їм давало сили, це за що вони терпіли це була любов батьківщини.

Ми виявляємо свою любов і пошану для них академіями, співаємо зворушливі пісні, декламуємо, промовляємо, зворушуємося до сліз.

УСПІШНІ ЗОВНІШНІ ЗВ'ЯЗКИ: Вислід Внутрішніх Зв'язків.

В першу чергу хочу подякувати Відділам за звіти про працю на відтинку зовнішніх зв'язків. В англomовній частині я згадую конкретні засоби праці кількох відділів. Тут хочу зазначити, що в міру можливостей більшість Відділів є активна у праці поза громадою для громади. Не треба нам рефератів про важливість такої праці і не треба нам творити окремих сіток. У нас діє дуже вдала сітка і нам треба її тільки вдержати, розбудовувати та усучаснювати.

На Конвенції буде окрема панель про зовнішні зв'язки. Надіюсь, що це дасть нам змогу глибше застановитись над нашою діяльністю.

Хочу знову попросити пань, щоб матеріали у звітах подавали у відповідній формі також до преси. Це робиться, але не так часто і не так широко як можна б було.

На підготовку до ювілеїв — 1000-ліття Хрищення та Століття Інтернаціонального Жіночого Руху добре було б мати дальший вклад наших членів. Міжнародна Жіноча Рада відбудеться у червні та липні 1988 року у Вашингтоні.

Це важлива, історична організація, якої Україна була членом у 1920-х роках. Тепер виглядає, що уряди Східної Європи пришлють обсерваторів на цю Конвенцію, почесною головою якої буде мабуть Ненсі Реган.

Форум є, можливості є і талани у нас є. Мусимо все це поєднати у найбільш успішну працю.

Про наші пляни поговоримо на Конвенції.

Марта Богачевська-Хомяк

Але ж чи тільки це ми винні пам'яті тих жінок? Чи це вже заспокоює наше сумління? Навіть найкращі слова, найбільш зворушлива промова, найкращі квіти на їхніх могилах, не можуть вирівняти того, до чого зобов'язали нас вони своїм героїським життям і смертю.

Не треба очікувати і вимагати від нас у теперішніх обставинах нашого життя якихсь терпінь чи героїських подвигів. Але наші вигідні умовини життя у вільному світі зобов'язують нас не тільки до патріотичних заяв, пісень, деклямацій. Вже сама оборона доброго імені вимагає від нас не тільки висловлювання один до одного обурення, вимагає об'єднаного рішучого виступу назовні.

4-го листопада 1986 р. розпочалася у Відні "Конференція з питань безпеки і співпраці в Європі", яка триватиме до липня 1987 р. Прибалтійські народи зорганізували демонстрацію, в якій взяло участь понад 500 осіб. Українці спромоглися на кільканадцять осіб, які старалися зробити що було можливе, а дехто з тих, яких там не було почали критику і закиди, що зроблено замало. Очевидно оборона людських прав це тільки одна ділянка наших змагань, але ж нам не вільно легковажити нічого. Легше критикувати, ніж включитися в акцію, резигнуючи з вигод.

Випускають в'язнів в Радянському Союзі. А деж пів-в'язень Юрко Шухевич? Геніальний поет Василь Стус помер, його вірші сконфісковані, його тіла не віддали дружині, щоб поховати на рідній землі. Його

велич визнають чужинці, які свого часу подали його як кандидата на нагороду Нобля. Поет помер не дждавшись цього признання. Його твори перекладають і видають різними мовами. Чи ми зробили хоч щось, щоб відістати його сконфісковані твори, щоб дозволити жінці поховати Василя Стуса на рідній землі?

Ми є свідками як розгортається акція проти нашого доброго імені, як стараються нашу боротьбу проти окупантів, в тому теж проти німецьких нацистів заперечити, зробити з наших борців за волю, кривождних співробітників "наці". Чи ми нашли дорogu, щоб світ пізнав правду?

Якби всю увагу, яку скеровуємо на внутрішні розходження, свари, перебільшуючи різниці так, що вони засланяють спільні великі цілі, звернути на об'єднану акцію назовні, то може б ми досягнули щось, чим віддали б честь пам'яті наших героїв. Відзначаймо пам'ять наших героїв не тільки гарними словами, а спільними діями. Хай світ пізнає правду про нашу батьківщину, про наш нарід!

*Хотіла б я вийти у чистеє поле,
Припасти лицем до сирой землі
І так заридати, щоб зорі почули,
Щоб люди вжахнулись на сльози мої.*

(Леся Українка)

У.Л.

ЗНІМКИ З МОЛОДИХ ЛІТ КАТРУСИ ЗАРИЦЬКОЇ-СОРОКИ

1.

2.

3.

1. *Katrusia Zarycky with father and relatives during summer vacation, 1927 in Nastasiv, near Ternopil. Prof. Zarycky is seated, Katrusia is directly behind her father on the left.*
 2. *"Spring Festival" of Plast on "Sahara" near Lviv, May 29, 1944.*
 3. *Katrusia and friends in Plast camp on Dnister river. August, 1930.*
 4. *R. Katrusia Zarycky-Soroka with son and cousin Oksana Sijak-Szczurova in Lviv 1944.*
1. Катруся Зарицька з батьком і рідними під час вакацій літом, приблизно 1927 рік, в Настасові біля Тернополя. Проф. Мирон Зарицький сидить, за ним перша зліва Катруся Зарицька.
 2. Пластове "Свято весни" на "Сагарі" біля Львова, 29-го травня 1929 р. зліва, перший ряд: Люба Собота-Мартинюк, Ольга Білозор-Чумак, Ірина Шухевич-Любчакова, Марія Левицька-Венжівська, Ірена Зубрей, Ярослава Назар-Левицька; другий ряд: Марія Рогожса-Макарушка, Ірена Галібей-Кульчицька, Євгенія Костюк, Софія Малецька, Євгенія Косевич, Лідія Колтунюк-Дяченко, Марія Головка-Лозага, Олена Білик-Логінська, Мирослава Качоровська-Кебало, Катерина Зарицька-Сорока, Ірена Колек; третій ряд: Дарія Вергановська-Винників, Стефанія Климків, Н.Н., Ірена Якубів, Марта Колтунюк-Тарнавська, Марта Ольшанська, Ольга Крілик-Тропініна, Іванна Кушнір-Рожанковська.
 3. Водний пластовий табір, Ісакиє над Дністром, серпень 1930 р. Комendanтом був Леонід Бачинський. Зліва: Катруся Зарицька-Сорока, Ірена Галібей-Кульчицька, Н.Н., Іванна Кушнір-Рожанковська, Віра Свенціцька, Оксана Бачинська-Кецала, Н.Н., Мирослава Качоровська-Кебало, Дарія Цісик-Ребет, Н.Н.; В другому ряді: Галя Дворянин-Крохмалюк, Н.Н., Інструктор: Ярослав Карпинець "Циган". Собачка: "Бок".
 4. Справа: Катруся Зарицька-Сорока з сином та її кузена Оксана Сіак-Щуроєва, на Галицькій площі у Львові — червень 1944 р.

ІРИНА САВИЦЬКА-КОЗАК

СПОГАД ПРО КАТЕРИНУ ЗАРИЦЬКУ-СОРОКУ

з часів діяльності підпільного Українського Червоного Хреста /УЧХ/

Ірина Савицька-Козак написала спогад для вечора в пам'ять Катерини Зарицької, який влаштували 22-го листопада 1986 р. членки пластового куреня "Верховинки" в Українському Інституті Америки. Містимо уривки з цього спомину. Цілість буде друкуватися в журналі "Сучасність".

На 1943 рік випадає початок організації Українського Червоного Хреста в підпіллі. Цю справу передано до компетенції жіночої мережі в Організації Українських Націоналістів і головою Червоного Хреста назначено Катрю Зарицьку. Катря Зарицька в тому часі жила у Львові з батьками і сином Богданом, який народився 1940 р. у в'язниці за першої большевицької окупації Галичини. Дитина перебувала з матір'ю у тюрмі десять місяців, опісля адміністрація в'язниці віддала хлопчика батькам Катрусі. Хоч дуже любила свого сина, Катруся в переконанні, що доля може розлучити її з Богданом, свідомо дбала про те, щоб він звикав більше до бабуні і діда.

В тім теж часі — за німецької окупації — Катруся Зарицька продовжувала технічні студії, які закінчила дипломом інженера. Катруся не мала переконання,

що ці студії їй пригодяться; училася головню задля свого батька, який, сам будучи ученим фахівцем, дуже собі цього бажав. Має розумітися, що в зв'язку зі студіями її час був дуже обмежений. УЧХ, організований Катрусєю, складався з таких відділів: 1-ий медично-санітарний, до нього належала організація і влаштування шпиталів, бункрів, перев'язочних пунктів, забезпечення лікарським і санітарним персоналами, опіка над раненими і хворими. Тут треба додати, що в наших Упівських лікарнях було багато лікарів євреїв. Їх брали, давали їм можливість вийти з гетта і в такий спосіб вони рятували своє життя і рівночасно ставали в дуже великій пригоді, бо лікарів мали ми ще дуже мало. Другий дуже важливий відділ був фармацевтичний. Треба сказати, що очолювали оба відділи фахові особи. Третій ду-

же важливий був відділ суспільної опіки над родинами членів УПА, арештованими, засланими, опіка самітними дітьми, які залишилися чи родинами, які були вислані, зокрема в большевицький час, на Сибір чи донебудь в інші простори Радянського Союзу. Ще був вишкільний відділ, якого завданням було організувати вишколювання медиків на лікарів.

Я почала співпрацювати з Катрусєю в 1943 р., тоді, коли почали організувати підпільний Червоний Хрест. Я до того часу працювала в юнацтві, в його крайовому проводі, так що то був для мене перший стик з активом організації Українських Націоналістів.

Де переживала Катрусю відхід німців зі Львова — того я не знала. Показалося, що Катрусю зловили большевики на т.зв. "мертвому пункті". Зв'язки в тому часі, ми старалися не робити по хатах чи по містах, тільки десь на якихось певних пунктах, щоб в той спосіб оминати большевицького терору по селах над селянами чи над місцевим населенням.

Катрусю пізніше оповідала мені сама, що вона пішла на такий пункт, де були три дерева і там мала зустрітися із зв'язковою, яка мала передати їй якісь інструкції. Тоді відбувалася в тій околиці облава, вона не була про це поінформована, а большевики забрали всіх, кого вони зловили в тій околиці і забрали також її.

Вони не знали тоді кого вони зловили, але вони били всіх і в тому числі побили і Катрусю. А побили її так сильно, що вона лежала в сільській хаті, де вони зробили свій адміністративний пункт і була неприємна. Вони залишили її в кімнаті і, як вона прийшла до притомності побачила відчинене вікно, пересунулася через нього, впала коло вікна і покотилася в город. Недалеко було поле, а там місцеві селяни знайшли її, сховали під снопи, а пізніше перевезли її до іншого села. Большевики, як зорієнтувалися, що її в кімнаті нема, почали за нею шукати. Перешукували ціле село, а як її не знайшли, дали собі спокій із дальшими розшуками. Катрусю декілька місяців була важко хвора. Вона мала поранені, побиті ноги до того ступня, що їй поробилися чиряки на ногах, а тоді в наших умовах це було дуже тяжко вилікувати. Очевидно Катрусю не могла тоді виїжджати чи виходити в терен; вона могла тільки кермувати роботою, ділитися своїми поглядами, давати певні доручення, інструкції, але перевіряти терену не могла.

Як тільки Катрусю змогла вже свobodно порушати зараз вона почала об'їздити терен.

Одну облаву ми пережили разом з Катрусєю і щоб мати уяву, як виглядало життя в таких умовах — може цікаво буде про це розказати. Це було в Бережанщині — велике село Конюхи, яке тягнеться приблизно 10 км. Ми прийшли до того села над раном. Було нас тоді 4-ри жінки, крім того була боївка, з якою ми йшли. То була Катрусю Зарицька, Галина Дідик, псевдо Анна, моя дуже близька подруга псевдо Роксоляна, прізвища її не подаю, бо не знаю чи

вона ще живе і я. Ми вертались із вишколу (радше дискусійна група). Тоді приходила певна нова лінія, або інакше скажімо інтерпретація певних акцентів в програмі підпілля.

Крім нас були там ще інші і ми мали надзвичайно бурхливі дискусійні дні і тоді відходячи, перейшли ми до села Конюхи, щоб там переночувати і йти далі.

Ми прийшли над раном, то був березень, топилися сніги — болото страшне... Нас запевнили зв'язковий і станичний того села, що большевики тільки що виїхали і ми можемо спокійно залишитися. Кілька годин пізніше большевики окружили не тільки ціле село, але окружили знову великий комплекс сіл, так, що ми мусіли перебути в тому селі 2 тижні переодягнені за селянок. Большевики знущалися дуже сильно, хотіли побоями дістати якінебудь інформації і думали, що зможуть довідатися про деякі контакти чи зв'язки з УПА. Вони в тому селі при допитах одну дівчину побили, деяким поломили руки і ноги, але все одно нічого не довідались. До того села приїжджала навіть спеціальна дослідча комісія з Києва, бо чомусь їм здавалося, що то якраз там у тому центрі, повинні бути якісь вищі командні пости. Методи, якими большевики працювали були такі, що вони приносили на картці написану заяву, що тут чи тут є криївка і тоді починали бити. Вони показали нам таку карточку, але ми могли зразу пізнати, що карточка написана кимсь із східних областей, бо деякі букви були написані інакше, як їх писалось у Галичині — отже ясно було, що ніхто з того села не зробив доносу, що це попросту большевицька провокація, щоб у такий спосіб добитися певних вислідів. Вони тоді дуже нас там побили. — Переносили те також і наші селяни.

На щастя ми тоді вийшли ціло, вдалося нам цю облаву перейти спокійно в тому розумінні, що нас не зловили і що ми перейшли в інший терен.

Я згадувала про те, що до завдань Червоного Хреста належав також вишкіл лікарів. Це були студенти медицини, зокрема вищих семестрів, яких вишколювали лікарі, яких ми мали у себе, на хірургів. Ця ділянка медицини була в нас найбільш потрібна, бо властиво інших хворіб не бралось під увагу. Кожний хто мав простуду або якусь легшу хворобу, мусів поборювати її без лікарської опіки. Щойно тоді як прийшли поранення, де вже практично треба було лікарської опіки чи переведення операції, треба було хірургічно вишколених медиків. Така одна хірургічна школа була в присілку села Поручин у Бережанщині, де вишколювались тоді 12 медиків на хірургів.

Ми прийшли пізно вночі і вони на нас чекали, бо були повідомлені, що ми маємо прийти. Було приємно зустрітися по довшій неприсутності і тут хоч сказати, що спеціально друг Ярій (Олесницький) був вдячний якщо хтось прийшов і він міг перед кимсь виговоритись і оповідати про свою родину. Він годинами міг розказувати про свою дружину і

дитину, показував їх знімки, він дуже за ними тужив. Коротко після тої нашої зустрічі друг Олесницький згинув у бою з большевиками.

Мушу сказати, що при всіх страшних умовах життя — ми все зносили з великим гумором і ми завжди бачили тільки добрі сторінки нашого побуту і життя і ми старалися якнайбільше сміятися. Мабуть то уможливило нам перебути ті тяжкі хвилини нашого життя.

Тут може буде цікаво ствердити одне, що Катруся, яка ціле своє життя була в революційній боротьбі, не любила революційних пісень і наприклад, коли ми разом кудись ішли і я починала співати революційні упівські пісні, то вона протестувала і казала, що має того досить і просила, щоб співати сентиментальні, навіть любовні пісні. Ці їй багато більше подобалися і вона казала, що має цього всього вже досить, що на кожному кроці тільки кров і боротьба. Досить того, що ми це все щоденно переживаємо і непотрібно це ще нагадувати в наших піснях. Це не вона одна, а багато друзів, зокрема ті, які були старші від нас і робили революційну роботу ще в ті часи, як ми були дітьми, реагували в цей спосіб і наша революційність у піснях не дуже їм підходила до смаку і не дуже їм відповідала. Ще один фрагмент з наших переживань. В тому часі коли ми користувалися нашими фальшивими документами, ми переїжджали з Катрусею поїздом через станцію Ходорів, ту станцію, де пізніше Катрусю зловили. Ходорів був залізничним вузлом і ту станцію дуже сильно контролювано. Там постійно було КГБ, так і як на інших станціях, але там контролю була дуже сильна. Як ми переїжджали, поїзд наш став на станції і ми стояли у вікні. Ми були вбрані по-цивільному, в одязі, який носили в містах, бо ми мали документи як мешканки міста і також відповідні посвідки з праці. На другі шини підїхав тягаровий поїзд, якраз напроти нашого вікна. В тягаровому поїзді я побачила 2-ох вояків, яких я знала з одного села, де я перебувала і, де я пережила большевицьку облаву. Це були два молоді українці з Києва, які тоді, коли нікого не було в хаті з інших вояків, говорили з нами українською мовою і сказали, що вони з Києва, примусово мобілізовані до КГБ, що вони голосилися, щоб піти на фронт, але їх просто призначили до КГБ і вони мусять робити ту роботу, яку саме під час облави роблять. Для мене був це великий шок, коли я побачила напроти себе одного з них і, як я його пізнала, то він мусів теж пізнати мене. Ми з Катрусею були так конспіративно виховані, що конспірація була вже в нашій крові. Не треба було говорити, вистарчало тільки глянути і ми вже себе розуміли. Катруся зараз відійшла від мене, пішла десь до іншого вікна і виглядала на станцію, не хотіла, щоб думали, що вона нароще раптом зникла. Ми стояли так чверть години, що видалось нам вічність. Цілий час я думала і Катруся думала теж, що той вояк зголосив нас до КГБ, яке було на станції і напевно зауважив, що як перший раз мене бачив, то я була селянкою, а тепер я є по-міському

убрана і, що зараз прийде контролю до нашого поїзду і мене заберуть, як підозрілу особу. По 15-ти мінутах тягаровий поїзд рушив і знайомий вояк крикнув до мене: "До побачення Генка Перець", що означало, що він мене пізнав, бо так я називалася в тому селі де була облава. Ще один показчик того, що ми переживали і, що зустрічали різних людей. І тих, які вбивали і тих, які помагали чи рятували.

Катруся мала велике почуття гумору і фантазію. Одного дня прийшла їй до голови фантазія, що вона нас усіх переіменує. Кожний із нас мав псевдо і ми знали себе тільки по псевдах. По прізвищах знали себе тільки ті, які походили зі Львова і були собі знайомі, або ті, які подружили і сказали собі свої прізвища. Їй захотілося нас назвати: жито, овес, отава, гречка тощо, але це не прийнялося.

Такою власне була Катруся, вона була весела, безпосередня, легко нав'язувала контакти та мала дружні відношення до кожного, незалежно від стажу чи функції, яку той хтось мав в організації чи в підпіллі. Була приємна у співпраці, прислуховувалася до думок других, радилася як розв'язувати проблеми, не накидала своєї волі, а найважливіше завжди була повна оптимізму і життєрадісності. Часом тільки була нетерпелива, бо на нерви діяли їй понурі люди, які все бачили трагічно.

Беручи до уваги це все, що я сказала про Катрусю, можна дійти до внеску, що її натура і шляхетний характер дозволили їй пережити 25 років у большевицьких тюрмах.

БЕЗСМЕРТЯ

*Українська Повстанська Армія
пробиралась на Захід. Її від-
ступ супроводили запеклі бої
з ворогом.*

Ледь-ледь світало. З лісу вийшла жінка й швидкою ходою попрямувала стежкою вздовж річки до села. Оглянулася і повернула поміж хати. Підійшла до крайньої хати та легенько постукала тричі у вікно.

Настя відчинила двері, глянула уважно навкруги і кивнула головою. Обидві жінки увійшли в хату. Прибула присіла біля ліжка дитини і замерла в безрусі. Дитина ворохнулася, але не збудилась, а мати й не хотіла будити, так ліпше... Хвилини минали швидко.

...Треба йти — шарпануло мов холодним лезом ножа, і в грудях немов щось обірвалося. Підвелася важко з землі, обернулася і кинулась обняти заплакану Настю.

Насте! Не згадуй лихом. Збережи його для життя... — сказала пошепки. Щось стрясло нею, але закусила зуби й вийшла з хати. Пішла стежкою назад звідки прийшла, назустріч своєму призначенню.

При вході до бункра чекав на неї чоловік. Обнялись... Тепер останній бій, а там смерть, як утвердження свого існування...

Бій тривав цілий день, а під вечір вже не стало набоїв. Останню гранату залишили для себе, іншої дороги не було.

Повітрям сколихнула детонація. Земля розкололася на дрібні шматочки і полетіла далеко-далеко вгору, розкидаючи каміння і частини тіл тих, які вибрали смерть.

А на темному небі плакали зорі...

Мапа

МОЯ ВИКАЗКА

В американському шпиталі, з хвилиною, як тільки народиться немовля, на маленьку ручку чіпляють браслетку з кораликів, на яких видруковані букви його прізвища. В державному уряді статистики дають число, друкують метрику народження. При хресті — дитина одержує метрику хрещення. Все це — виказки її приналежності. Під час підростання і розвитку батьки дбають за приналежність їхньої дитини до національної групи. Вписують до світлички, а згодом до Рідної Школи. Необмежену вартість у вихованні національно свідомої одиниці має друкване слово, друкване рідною мовою. Вже з раннього дитинства батьки знайомлять з ним дітей, читаючи їм книжечки чи журнали.

Кожна людина повинна мати, крім своєї професійної виказки, ще й національну. Такою національною виказкою є друкване слово, друкване рідною мовою, на різних площинах людського життя: дитинства, юности, зрілого віку.

Друкване слово — це широко відчинене вікно у світ. В культурному світі так водиться, що окремі угруповання мають особливе друкване слово — чи це буде статут, чи правильник, чи тільки бюлетень. А вже великим досягненням якоїнебудь організації є власний журнал.

Ціль друкваного слова — інформувати членство даної організації про напрямні праці, про ідеї, які переводять чи бажать перевести в життя.

Журнал — це пульс організації. Ми, союзанки, повинні гордитися тим, що Союз Українок Америки має свій власний журнал. Журнал без комерційних оголошень, який утримується власними засобами. Тому, ми не повинні затримувати передплати, бо це лише підкопує становище видавництва.

СУА згуртовує жіноцтво з високоякісною освітою, середньою і таких, які покінчили "університет життя", тому в журналі повинні бути статті різних зацікавлень на різному поземі.

Журнал віддзеркалює погляди СУА, зафіксує досягнення і корисні почини для суспільства. У журналі зустрічаєте спогади минулого, опис сучасних подій, дискусії, як розв'язувати трудні проблеми життєвих обставин в нашій країні поселення.

З "Нашого Життя" довідуємося про зріст Українського Музею, про допомогову акцію сиротам у Бразилії. Спитаймо себе: котра українська жіноча організація заснувала музей? Котра допомагає осягнути студії українським дітям в Бразилії, щоб поповнити кадри української інтелігенції? Ніхто не бажав хвалити чужі почини, а радше хоче їх приглушити, щоб на перше місце висунути свої, тому лише "Наше Життя" може правильно поінформувати про те членство СУА.

В "Нашому Житті" знаходимо лікарські поради, приписи харчування, зразки пристосування вишивки. Прочитуємо фейлетони на різні теми, довідуємося про подвиги жінок в Україні, чи інших континентах світу, про нашу молодь, що є таки не найгірша!

Дехто не любить хроніки, кажучи; що вона нецікава. Звичайно її найбільше не люблять ті, яких імена там не появляються. Хроніка — це життя організації, це рух спільноти. З хроніки можна багато чого навчитися та пристосувати до праці у своїм відділі.

Тим, що працюють безкорисно, належить яхесь признання — принаймні згадка про них у хроніці. Життя — це сучасність. Запізно згадувати і писати про когось після смерті — це вже для тих, що залишаються, це спогади. Добре слово сказане у відповідну пору дає одиниці велику заохоту до праці.

Ми критикуємо. Критика здорова і потрібна. Але заки критикуємо, подумаймо, яку користь вона принесе для одиниці чи організації. Не так важливо, що ми скажемо, але коли і в який спосіб звернемо увагу.

А як ми сприймаємо критику?

Людина, як рослина — одна більше потребує сонця і піклування, друга менше, одна більше витривала, друга менше, але кожна приносить користь. Кожна одиниця має для організації свою властиву вартість. Дехто дивується, чому в "Нашому Житті" пишуть про рівноправність жінок — це ж модерні погляди. Не забуваймо, що цілпо журналу в першу чергу є інформації для жіноцтва. Все, що торкається жіночого руху, повинно бути відоме нам у країні нашого поселення, бо ми є її рівноправними громадянами. 55 років тому, у жіночому журналі "Нова Хата" (ч. 3, березень 1932 р.), який виходив у Львові, на сторінці 14-й під заголовком "Ріжні вісти" читаємо:

"Дивна пропаганда за рівноправність жінок. Паризький сенат був недавно видовищем незвичайної події: З галерії кинула одна жінка, під час бесіди одного з послів, летючки з домаганням рівноправности жінок. Предсідник перервав засідання і приказав усунути публіку з галерії. Парляментарна служба ствердила із зачудуванням, що ця жінка була прикована до лавки тяжким ланцом, замкненим на дві колодки. Треба було перерізати лавку, щоби жінку визволити, а відтак відведено її, серед загального сміху, заковану ланцом до бюра президента, щоби зняти з неї окови. Показалося, що жінка сама прикувала себе до лавки, а ключі післала в коверті предсідникові сенату. В коверті був короткий лист із проханням, щоби президент заступився за рівноправністю жінок. Визволення петентки від оков мало символізувати визволення жінки з понижження і неволі..."

Докінчення на ст. 13

НЕ-РЕЦЕНЗІЯ

Наталя Лівницька-Холодна, *Поезії старі і нові*, вид. Союз Українок Америки, Нью-Йорк 1986 р., ст. 238, обкладинка Петра Холодного.

У книжці багато знімків поетки з рр. 1921 до 1985. З життєвого довгого шляху вибрані й поезії, що вкладаються в такі розділи: "Вогонь і попіл", "Сім літер", "На грані", "Перекотиполе", "Остання дія", та окремий розділ — це переклади поезій різних авторів. Замість вступного слова, чи введення, читач знайде великий есей "Серце надвоє роздерте", в якому автор, Богдан Рубчак, провів глибоку аналізу поетичної творчості поетки здебільша, під одним вибраним аспектом. Ця праця знаменитого літературознавця, без сумніву, допитливого, з інтелектуальним наставленням читачеві, допоможе вглибитись у світ поетки Н. Лівницької-Холодної і зрозуміти не одне заховане в поезії перед звичайним оком читача.

Будуть і такі читачі, що зразу підуть до самого джерела поезії і глядітимуть за співзвучними мелодіями у своїх душах. І кожний читач знайде щось особливого в цьому багатому скарбі, ішовши хоч би тільки за своїми власними роками. Молоді, що хочуть зберегти всеціло свої родини, серед бурхливого океану наших часів, звернуть увагу на рядки про давню мудрість:

Мати, коханка, сестра,
Вірна дружина твоя,
Мудрість так каже стара,
Буду такою і я.

А старші знайдуть усі свої смутки, що їх несе старість, як самотність, невмолиму тугу за втраченою Батьківщиною, за своїм родом, що навіть інколи розкинений по цілому гльобі.

Де той дім, що на стінах
лиця предків і минулого слід,
де тепло, що в ньому росте родина?...
Де мій рід?!

Читач знайде й теплу росу спогадів радісних і сумних, та проте, рішуче ствердження життя:

Долі своєї не підкупиш
і лиха свого не об'їдеш, ні!
Тож збери себе, жінко, до купи,
все ж лишилися місяці, може дні.
Треба їх якось гідно прожити,
то ж не вішай життя на гак.
Забудь про свої артрити
і про все, що було не так.

Дехто з читачів заглибиться у проблему такого явища як мільйонна наша еміграція, болючий фізичний розрив зі своєю споконвіку рідною землею, з Україною:

В мовчанні гордім стиснені уста,
В напрузі серце і думки на гранях
І віра предків щира і проста,
Єдиним щастям в мандрах і розстаннях.
Але духово завжди з Україною, з вірою в її майбутнє,
коли нові змагання, нова боротьба принесе
оновлені хрести церков
і знак воскреслої Держави
над Києвом, звитяжним знов.
Глибока релігійність пронизує всі поезії, а особливо молитви з Богом у пейзажних картинах:

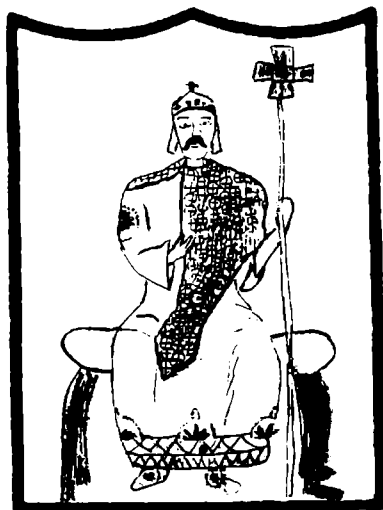
Осінь малює стежки,
Позичивши барв у Тебе.
Очі Твої, золоті жуки,
Спливають промінням з неба.
Осінь співає псалом,
позичивши в Тебе надхнення,
в ніжність Твоїх долонь
сліз складаю змені.

Та суть самої поезії Н. Лівницької-Холодної це не самі екстази щастя молодих літ, і не акорди старості, проблеми життя і смерті, чи проблеми еміграції, ні! Суть її поезії — це Добро і Краса, споконвічні і вічні вартості людини і людства. Ясні, провідні зорі в нерозгаданих мандрівках життя на цій планеті.

Накінець не можна не подякувати організації СУА за видання цієї книжки, "Поезії старі і нові". Видання творів інших письменників, поетів, літераторів і науковців, ширення знання про Україну — це великі, ясні досягнення Організації Українок поза кордонами нашої Батьківщини — України.

Олександра Ю. Копац

Хрищення Руси ~ України в Уяві Українських Дітей

Оленка Ройовська (6 років)
учениця школи при церкві св.
Духа в Брукліні

V КОНКУРС 64-го ВІДДІЛУ СУА, НЬЮ ЙОРК

Як би я хотів зустріти Ювілейний рік?

Я хотів би стріннути Ювілейний рік 988-1988 одним важливим питанням: Чому Україна не має дотепер своєї держави? Одна теорія каже нам, що винуваті загарбники, котрі все хочуть забрати багатство України, народ, що має 40 мільйонів населення і має тисячолітню християнську культуру, якимось не має своєї власної держави. Той народ з роду мав власну державу, за княжої доби, за козацького часу і в цьому столітті мав Українську Народню Республіку і Гетманську державу і від 60 літ знову осталася та держава в підневільному стані. Українці мусять жити у згоді і любові до Бога і своєї держави і релігії. Зміни, які я хотів би бачити: щоб комуністи перестали руйнувати українську культуру, а спеціально нищення українських церков на карпатській Україні. Москва викликає паніку серед людей, що Америка зачне нуклеарну війну і тимчасом винищує неросійські нації. Я хочу бачити, щоб далі зреалізувалися всі пляни нашого великого Блаженнішого Йосифа Сліпого. Українська церква вже стане хвалитися успіхами у кожній ділянці. Рим ще офіційно не визнає помісности української церкви, але патріархальний рух вже далеко розвинувся і, тільки час покаже, коли Рим дасть свій повний дозвіл. Нехай далі буде великий успіх у розбудові наукового і релігійного життя в Римі та у цілій українській діаспорі. У Римі ми маємо чудовий Собор св. Софії, як відгук до "атеїстичного музею", що тепер приміщений у Соборі св. Софії у Києві. Ми мусимо бути горді з тих всіх позитивних досягнень. Пам'ятаймо нехай кожний день у нашому житті в Америці, на Україні і по цілому світі приносить нам нове відродження нашої душі.

Святкування Тисячоліття Християнства на Україні

Я думаю, що на тисячоліття християнства на Україні, українці на Україні повинні знову християнитися. Всі люди в селах і в містах повинні християнитися. То би було так само, як Володимир Великий сказав, що всі люди, що не християлися були його ворогами. Українці би пішли до озер і рік, а священники християли би їх, як сталося тому тисячу років.

Люди публічно християлися навіть якби комуністи дивилися. Для українців то не зробило би різниці, бо вони були горді, що вони є українцями і християнами. Коли всі християлися, люди би співали "Ще не вмерла Україна".

Та подія означає релігійні, політичні і також історичні справи. Тисячу літ тому, коли князь Володимир Великий христив Україну, то була дуже важлива подія, бо всі українські традиції і культура є пов'язані з християнством. Всі християнські свята мають до діла з українською культурою.

Ця подія показувала б комуністам і цілому світові, що українці є горді з їхньої культури і релігії.

Таня Савчак
Школа Українознавства
т-ва Опіки над молоддю
"Рідна Школа"
учителька Марія Лабунька

Марко Качай
Школа Українознавства
т-ва Опіки над молоддю
"Рідна Школа"
учителька Марія Лабунька

НОВИНИ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАНИХ З УКРАЇНИ

повідомляє Закордонне представництво
Української Гельсінкської групи

Впродовж 1980-85 рр. Закордонне представництво Української Гельсінкської групи видавало інформаційний бюлетень "Вісник репресій в Україні". Від 1986 року це видання припинилося через фінансові і технічні труднощі та брак зацікавлення і підтримки з боку громади. Однак, потреба в збиранні і систематизації подій, пов'язаних з репресіями інакодумців в Україні, на жаль, не зникла: переслідування за політичні, національні та релігійні переконання тривають, попри впроваджену там гласність, перебудову суспільства та інші кампанії, включно з достроковим звільненням групи політичних в'язнів.

Тому радо приймаємо пропозицію редакції "Нашого Життя" і, починаючи з лютого числа журналу, вмішуватимемо сторінку вибраних повідомлень про арешти, обшуки, суди, звільнення в'язнів сумління з України, а також про їхнє становище в ув'язненні.

АРЕШТИ

2-1 На початку 1986 року в Києві заарештовано БАТУЛІНА, звинуваченого, напевно, за ст. 62 КК УРСР ("антирадянська агітація і пропаганда"). Подобиці не відомі.

2-2 10-го жовтня 1986 р. заарештовано баптиста Олександра Сергійовича СПИРИДОНОВА (нар. 20.XI.1950). Адреса його дружини Віри Володимирівни з 7-ма дітьми: 325901, м. Херсон, сел. Антонівка, вул. Прикордонна, 13.

2-3 У жовтні 1986 року заарештовано баптистку Леоніду Антонівну МАШНИЦЬКУ (нар. 1930). Пізніше її засудили до 2 з половиною років таборів загального режиму, відклавши виконання вироку до квітня 1988 року. Вона живе разом з чоловіком Миколою Олексійовичем, адреса: 286003, м. Вінниця, пл. 8 Березня, 9. Сина Л. і М. Машницьких Петра (нар. 30.IV.1957) вдруге арештували 29-го серпня 1986 р.

2-4 25-го листопада 1986 року заарештовано баптиста Івана Опанасовича ПЕТРЕНКА (нар. 15.I.1922). Адреса його дружини Наталії Гаврилівни: 320057, м. Дніпропетровськ, сел. Мирний, вул. 40-річчя Комсомолу, 101.

ЗАСУДИ

2-5 12-го вересня 1986 року в Донецьку відбувся суд над Василем ЮДИНЦЕВИМ і Ольгою ПАНКРАЦ. Дружина В. І. ЮДИНЦЕВА Серафима Анатоліївна — член Ради родин в'язнів ЄХБ*. Адреса: 343700, Донецька обл., м. Харцизьк, вул. Лермонтова, 63. У ЮДИНЦЕВИХ 13 дітей. Їхній син Андрій (нар. 5.IV.1964) перебуває в ув'язненні за релігійну діяльність.

2-6 Відбувся суд над баптистами з м. Берислава на Херсонщині Василем Михайловичем СИДОРЕНКОМ (нар. 15.XII.1936) і Валентином Мефодійовичем ВЛАСЕНКОМ (нар. 1.VI.1958), заарештованими 9-го вересня 1986 року. ВЛАСЕНКА засудили до 2 з половиною років таборів загаль-

ного режиму, СИДОРЕНКА — до 1,5 року умовно. Адреса дружини В. СИДОРЕНКА Федори Яківни з 5-ма дітьми (одна — неповнолітня): 326860, Херсонська обл., м. Берислав, вул. Перекопська, 2. Дружина В. ВЛАСЕНКА Ганна Вікторівна з 4-ма малолітніми дітьми мешкає в тому самому місті на вул. 1 Травня, 385.

2-7 3-го вересня в Києві засудили баптиста Юрія Сергійовича КРАВЦЯ (нар. 14.III.1957), арештованого 24.VII.1986 року. Суд відбувався в залі підприємства, де перед арештом працював Ю. КРАВЕЦЬ. Дружина довідалася про суд щойно на другий день. Первісно суд призначено на 14-те серпня, але потім його відклали. Пізніше стало відомо, що Ю. КРАВЕЦЬ опинився тоді в тюремній лікарні через струс мозку, розбите перенісся тощо. Офіційне пояснення: Ю. КРАВЕЦЬ знепритомнів. Вирок Ю. КРАВЕЦЕВІ — 3 роки таборів загального режиму. Адреса його дружини Тетяни Львівни з двома дітьми: 255206, Київська обл., Києво-Святошинський р-н, с. Хотів, вул. Князькина, 30.

В УВ'ЯЗНЕННІ

2-8 Олексія МУРЖЕНКА, який відбуває дворічне ув'язнення за адресою: 281200, Хмельницька обл., м. Ізяслав, уст. МХ-324/58, тиждень тримали в психіатричному відділі табірної лікарні.

ПОБАЧЕННЯ В'ЯЗНІВ З РОДИНАМИ

2-9 В середині грудня 1986 року Лідія РУБАН мала коротке побачення з чоловіком Петром, ув'язненим у таборі особливого режиму ВС-389/36-1 (Пермська область). Після побачення вона писала: "Умови їх покращали, надано добру, яку можливо в тих умовах, медичну допомогу. Але режим залишився таким же нестерпним. Обличчя бліде і знервоване — це гірше за Мордовію".

2-10 У грудні з табору особливого режиму ВС-389/36-1 привозили на Україну двох в'язнів: Левка ЛУК'ЯНЕНКА до Чернігова, де він мав побачення з матір'ю, і Михайла ГОРИНЯ — до Львова, де він також бачився зі своєю родиною. 11-го січня 1987 року Л. ЛУК'ЯНЕНКА повернули назад до табору. М. ГОРИНЯ, який перебував певний час у лікарні, теж мали повернути до табору наприкінці січня.

2-11 До Миколи ГОРБАЛЯ (табір особливого режиму ВС-389/36-1) 23-го грудня приїздила на побачення дружина Ольга СТОКОТЕЛЬНА. Однак, побачення їм не дали, оголосивши 22-го грудня увечері карантин з приводу грипи.

НА ЗАСЛАННІ

2-12 26-го січня 1987 року Олександрові ШЕВЧЕНКУ, що відбуває в Казахстані 3-річне заслання після 5 років табору, районний прокурор запропонував написати заяву на поми-

ВІРШІ — ДОКУМЕНТ ДОБИ

Літо 1943 року. Село Теренці недалеко від містечка Горошки на Волині. Селяни, з якими я зустрічалась, — українізовані поляки. Зберігли релігію (католики), деякі мають польські імена, а мова їх — тільки українська, вишивки українські.

Тривожно. В лісах партизани — українські і більшовицькі. Бувають напади на німців. В сусідньому селі відкрито церкву, в неділю йдуть туди люди. В Теренцях — громада баптистів, чула їх співи.

Одного разу зібрали селян, сказали, що скоро колгоспи розпустять. Селяни мовчки слухали, потім говорили: "Пізно".

Дуже журилися люди долею молоді, вивезеної до Німеччини на працю. Був у Теренцях хлопець, що утік з Німеччини і пішки прийшов додому. Показували мені листи полонянок. Вразили мене вірші дівчини Льоні, написані, мабуть, експромтом. Писала так, як чайка скиглить. Кілька віршів я переписала і чудом вони зберіглися. Хай же будуть надруковані як документ доби. Жодних поправок я не робила.

Л. Дражевська

Так що вам, мамо,
Нічого журиться —
Я вже все вам описала,
Самі подивіться.

Як заграють ці музики,
То й я затанцюю,
А як двигне в барабани,
Нічого не чую.

Як надходить ніч,
Весь лагер музик виглядає.
Чуєм — їдуть музиканти,
В нас і духу немає.

Як затрублять труби,
Койки затрясуться.
Схвачусь я із просоння,
Та й перехрещусь.

Як грякне, як брязне,
Лагер затрясється
І здається, що чуть-чуть
Не перевернеться.

Так що я тут, мамо,
Є завжди весела.
Тільки чути, що прийдеться
Взять торбу і гайда по селах.

Як стануть музиченьки
Від нас від'їжджати,
То тоді почнем ми трохи
Уже засинати.

Іду я рано на роботу,
Сама я хочу поспішати,
Оглянуся навкруг себе —
Тільки осколки лежать.

Німеччина, 1943 р.

лування. О. ШЕВЧЕНКО відповів категорично, що не визнає над собою жодного суду і вимагає звільнення на підставі своєї касаційної скарги з 31-го березня 1981 року. Після цього О. ШЕВЧЕНКА почали цькувати на роботі в радгоспі. Попри серйозні хвороби, його посилають на тяжкі роботи в поле і навіть не визнають довідки про курс лікування 12-палої кишки, який він проходить тепер. Крім того, він має дуже хворе серце.

ЗВІЛЬНЕННЯ

2-13 На початку лютого 1987 року з табору ВС-389/37 звільнили за станом здоров'я члена УГГ, лікаря-дентиста з Львівщини Василя КУРИЛА (нар. 1920). У нього серцева хвороба і туберкульоза очей. Адреса дружини В. КУРИЛА Надії Дмитрівни: м. Львів, вуд. Дністровська, 3, кв. 28.

2-14 5-го лютого 1987 року на підставі закритого Указу ПВР** СРСР від 2.II.1987 р. звільнили близько 4 десятки політв'язнів, звинувачених за ст. 70 КК РРФСР, або її відповідниками (ст. 62 КК УРСР) — "антирадянська агітація і пропаганда". Серед них — кілька політв'язнів з України:

АНЦУПОВА Євгена (нар. 20.I.1940), історика-футуролога з Харкова, ув'язненого в 1981 р. до 6 років табору суворого режиму і 5 років заслання за прогнозування третьої світової війни та її наслідків. Мав бути в Читопольській тюрмі до кінця 1986 року.

Керівника групи "Право на еміграцію" Василя БАРАЦА — з Москви. Його дружину Галину БАРАЦ-КОХАН перевезли до Ростовської тюрми. Обоє — п'ятдесятники.

ІГНАТЕНКА Миколу, з Канева на Черкащині, ченця Почаївської лаври, ув'язненого в 1981 р. до 6 років табору суворого режиму і 5 років заслання.

ЛІТВІНОВА Бориса, журналіста з Києва, ув'язненого в 1980 році за критичну книгу про СРСР та домагання еміграції.

ОСТРЕНКА Валерія, радіоінженера, ув'язненого в 1983 році в Ризі і засудженого за розповсюдження "націоналістичних листівок".

ПОПАДЮКА Зоряна (нар. 21.IV.1953), ув'язненого, коли він був студентом Львівського університету в 1973 р. і засудженого до 7 років табору суворого режиму і 5 років заслання, та арештованого вдруге під час заслання в с. Саралжин (КазРСР) і засудженого за тією самою ст. 62 КК УРСР до 10 років табору суворого режиму і 5 років заслання. З родини має лише бабусю в Самборі на Львівщині.

ТЕРЕЛЮ Йосипа (нар. 27.X.1943), багаторічного політв'язня, що востаннє був засуджений у 1985 р. до 7 років суворого режиму і 5 років заслання.

ХМАРУ Степана (нар. 1937 р.), лікаря-стоматолога із Червонограда на Львівщині, засудженого 1980 р. за причетність до видання "Українського вісника" до 7 років табору суворого режиму і 5 років заслання.

ШЕВЧЕНКА Віталія, журналіста із Києва (нар. 1934), ув'язненого 1980 р. за причетність до видання "Українського вісника" і засудженого до 7 років таборів суворого режиму і 4 роки заслання.

ЯНЕНКА Віктора (нар. 1953 р.) електрика з Києва, ув'язненого в 1983 р. за розповсюдження бюлетеню СМОТ*** і домагання еміграції.

* Євангельські Християни-Баптисти.

** Президія Верховної Ради.

*** СМОТ (рос. скорочення). Вільне Міжпрофесійне Об'єднання Трудящих.

УКЛАЛА НАДІЯ СВІТЛИЧНА

"НАШЕ ЖИТТЯ", ЛЮТІЙ 1987

Ой у лісі в темнім гаю зозулька пісеньку кує
Це вам Льоня свій сердечний привіт передає.

Пишу я цей листочок у ясну погоду
Лети ж ти, мій листочок, аж до мого роду.
Як прилетиш ти до дому і до мого роду
Не впади нікуди на біжучу воду.

Як прилетиш до дому, відкрий двері тихо
І розкажи ясно усе моє лихо.

І нехай вони узнають як я проживаю,
Як я більше вже як рік в чужині страждаю,
І як моя голова чуть не посивіє,
А серденько з досади все дужче мліє та мліє,
І як мої ручки сухі поробились,
Наче вони такі й на світ народились,
Які оченьки мої слізьми обілляті,
Що випроводили мене сюди вороги прокляті,
Яке личенько моє — зовсім помарніло,
Під очима уже зовсім мені почорніло,
Який стан зробивсь у мене — начебто драбина,
Ти б мене вже не пізнала б, сестро ти, Сабіно.

Живота в мене немає, замість його яма,
Ви б мене вже не пізнали, голубочко мамо.

А на спині самі кості, між кістками долина,
Не пізнала б мене зовсім вся моя родина.

Ноги в мене наче в бусла довгі та тонкі
І весь стан у мене козацький та гонкий.

Зів'яла я тут зовсім як від сонця в'яне трава,
Це я вам коротенько характеристику свою дала.
Прочитай ти і подумай, яка це буде людина,
Що на спині нема м'яса, тільки є долина.

Німеччина, 1943 р.

* * *

Ой у полі дві тополі — вітер їх колише
Згадай, сестричко, Льоню, хто до тебе цей лист пише.

Уже сонечко заходить, над ним зачервонилось,
А моє мізерне личко сльозою облилось.
Зараз мені в очі наче піску всипав,
Наче вже очима п'ять деньків не кліпав.

Згадаю тії стежки, якими ходила,
Згадаю матусю, яку я любила.

Згадаю тії поля, згадаю я тії долини,
І важко на серці мені, що не бачу сестрички Сабіно.
Не раз жалібно заплачу як мале дитя без мами,
Нащо мене розлучили навіки із вами.

На вечерю в нас сьогодні була з маком каша,
Прощавайте сестро й мамо, я тепер не ваша.
Більше я ваша вже мабуть ніколи не буду,
Тільки хіба тоді як строку добуду,
А чи довгий буде строк, то ми ще не знаєм,
Може ми й цієї ночі строку добуваєм.
Чи діждусь я ту годину на Україні бути,
А мабуть скоріш діждусь в сухій землі гнити.
Прощай же рідна Україно,
Я прощаюсь навіки з тобою.
Чому ти мене не сховала
Навік під своєю землею?

Німеччина, 1943 р.

Чую їдуть музиканти,
Я люблю їх дуже.
Ну як тільки вже затрублять,
То мені усе байдуже.

Один реве на ліру,
Другий сіпає за корбу.
А ми разом з койок всі,
Хто кому ногою в морду.

Скачу я зверху,
Ганя скаче знизу.
Як замагну, то просто їй
Ногою у мизу.

Перестане крутити корба,
Перестане ліра,
Та заснем тільки з час,
Така у нас міра.

Встану рано, хочу спати,
Нічого не бачу.
Як надходить друга ніч,
То сідаю й плачу.

Щоб ви знали, мамо,
Яка в мене сила.
І сама я ще не знаю,
Чи лишуся жива.

Як лишуся, то вернуся
На Україну рідну.
Ой, коли б то та й побачив
Голівоньку мою бідну.

Так що нам тут добре.
Хіба ж це нам горе.
Ой, щоб зібрати наші сльози,
Було б ціле море.

Як затрублять труби,
Що ж це за музики.
Ну й чого нам більше треба,
Одні черевики.

Але нащо черевики
Як ми можем і босі.
Заворущаться дівчата,
Як ті бджоли й оси.

Одна візьметься в боки,
Друга ріже козака,
Ну й чого ж нам більше треба,
Оце музика така.

Німеччина, 1943 р.

* * *

Приходжу у столовку
І сідаю я за стіл.
Бачу лізу по борщі
Козявка як постил.

Схвачу кузоньку за вухо
І вишвергну геть.
Ева суп, зв'язавши в вузлик,
І в уборну — геп!

Всі дівчата із столовки,
Кожна по своїх цехах.
То вже так похочем їсти,
Що не встоїм на ногах.

Прийдем ми уже з роботи,
Дадуть кофії попийте.
Вип'єм ми все цеє кофе,
І так мусимо терпіть.

.....* ввечері ікону.
А лимон це добра штука.
Поробились ми такі
Як у річці щука.

Так що звісно вам уже,
Харчі непогані.
По вечері ляжем спать,
Сняться нам цигани.

Встанем рано ми усі,
В голові стає крутиться,
Тут ізнову нам дають
Кофії напийтеся.

Візьмеш вип'єш трошки кофе,
Слізьми обіллешся,
А як зварять баланди,
Тільки засмієшся.

* *Одне слово не можна прочитати.*

Німеччина, 1943 р.

Заховано мову і правопис оригіналу.

Докінчення МОЯ ВИКАЗКА

Цікава історія, яка і сьогодні має свою актуальність. "Наше Життя" — це наш журнал і кожна членка має право висловити свою думку про його зміст. Пишім до редакції, висловлюймо наші бажання. Будьмо горді на наш журнал, щоб кожна з нас могла сказати: "Наше Життя", це моя виказка, виказка союзьки, здисциплінованої членки найбільшої української жіночої організації, здисциплінованої членки української громади.

МОЇ ЗУСТРІЧІ З ВІРОЮ КЕ

Спочатку із журналісткою Вірою Ке я зустрічалась на сторінках української преси, передусім у канадському тижневику "Новий Шлях", у рубриці п.з. "Куток для жінок". Впродовж довгих уже років там появляються Вірині інтелегентні, дотепні, забарвлені іноді й сатиричним мазком пера спостереження про жіночий світ, а з ним і про сучасні події, що обрамлюють життя української спільноти на поселеннях. Познаючись я також з Вірою Ке, читаючи її статті, дописи та рецензії у щоденнику "Свобода" та багатьох інших часописах. Перо журналістки легке, невимушене, закраплене гумором, влучною та кмітливою спостережливістю.

* * *

Знайомлячись з Вірою Ке в щоденному житті української преси, зродилося в мене бажання побачити її особисто, поговорити з нею "схрестити з нею мечі у приятному товариському "двобойі".

І ось, здається, прийшла нагода. Доля (у постаті моїх дочок) спрямувала мене до Вайлдвуду Крест — на українську соняшну Рів'єру. А там одного дня облетіла українських вакаційників вістка: "Знаєте... чули ви... з Канади приїхала наша Віра Ке!"

Завантажуюсь усілякими речами, що їх, звичайно, потрібно, а дуже часто зовсім ...непотрібно на морському побережжі, і поспішаю на пляж. Подорожі зустрічаю знайомих, які кажуть, що кілька хвилин тому бачили нашу журналістку. Мандрую берегом океану, і очі мої намагаються вилловити постать Віри Ке поміж юрбою курортників. Але не так воно легко — справді пляж, на якому отаборились наші вакаційники — невеликий, але який же велелюдний! І картатий, картатий аж мерехтить ув очах...

Та я не поступаюся і далі напружено і невтомно її шукаю. І знову мене інформують: "Віра Ке? як же це ви її не бачили. Вона щойно йшла попри нас. Не бачите, вона біля мосту". Зідхнувши, поспішаю туди... Розглядаюся, висилаю свій зір на всі сторони світу. Та де там... Ані сліду!

Врешті зупиняюся ще біля однієї групки людей, які майже з бойовим запалом (одні — за, а інші — проти) обговорюють справу "Вотергейту" Ніксона. Правда, вони ледве мене бачать, і ледве чують і напевно нетерпляче чекають, щоб я якнайшвидше "змилась" із їхнього поля зору, але й може тому добре не дослухавши про що запитую, доволі гречно спрямовують мене, у зовсім протилежний бік. Завертаю свої кроки і далі шукаю. Блукаю поміж лабіринтами барвистих, припорошених піском парасолів, що під сильними подувами вітру ледве тримаються землі. Просуваюсь біля "русалок" у привабливих "бі-

Віра Ке

Vira Ke

кіні", та й коло менш принадних, якихось чудних людей із понамазуваними білою мазюкою носами (оте чародійне мастило нібито має не допустити сонця). Переходжу попри наших українських донжуанів, що, начебто оті черногузи, бродять по піску у високих шкарпетках; либонь нашим вайлдвудським лицарям довелось надто "обшкварити" ноги. Зустрічаю подорозі різних страдальників, які ради краси, а ...трохи і ради здоров'я смажать свою спину, батожать її гарячими променями сонця... То й не диво, що потім, замість спокійно спати в ліжку — не одну нічку... куняють у фотелі. Але грець з ними! Адже мені треба знайти Віру Ке, тому далі шукаю, шукаю. Даремно, ані "слиху ані диху"! Проковзнула кудись, наче в'юн, і пропала!

Зачуваю, що буде авторський вечір, сьогодні вже покійного, нашого письменника і журналіста Василя Софронова Левицького з нагоди появи його книжки п.з. "Кланялися вам три України". Надходить вечір і я туди іду. Людей так багато, що протовпитись годі (трудно уявити собі сьогодні таке явище!). Наш письменник читає: заслухуюсь... Час пливе, вечір кінчається... До Софронова Левицького підходять присутні, поміж ними і я: висловлюю своє признання, обмінююсь думками. Прощаюся і хочу відходити із залі, коли глип — і бачу Віру Ке. Радше догадуюсь, що це вона, адже світлина її завжди появляється вгорі згаданої її рубрики у тижневику "Новий Шлях": гладенько причесане волосся, тепла усмішка, бистрий погляд... Повертаюсь іти до неї, але мої приятелі а в цій хвилині мої... недруги заходять мені дорогу. Так тоді і знову не довелось мені з нею поговорити!

Аж приходить день 23-го вересня 1972 року — Третій З'їзд Українських Журналістів Америки на

Союзівці. Відбуваються панелі, зустрічі, розмови. Маси... маси людей! Під вечір йдемо вниз до їдальні. Гамір, розмови, плянування, хтось розгортає ...блискучу візію журналістичного майбутнього, розсипається каскадами сміх розрадованої чимось людини. А там трохи тиші, бо перед журналістами... найсерйозніша в світі дилема, що вибрати на обід: качку... шинку чи ...котлети. Цей, хто швидше зумів розв'язати це... переважке питання, розкошується обідом. Раптом... ні не вірю своїм очам! Є! За столиком, навіть недалеко від мене, сидить Віра Ке! Щоб не прогавити цієї золотої нагоди, довго не надумуючись, прямую до неї, простягнувши їй з привітанням руку. Звичайно, на з'їздах "біографічного" вступу не треба...

А потім — вірте не вірте, говоримо ніби ми вже давно знайомі. І це напевно завдяки Вірі Ке: переконаюся, що не тільки перо нашої журналістки таке легке, зручне і жваве, але й її мова пливе просто безніяких "Сцілл і Харібд" пливе безпосередньо безпременсійно, як то кажуть "від серця до серця". Розкажу мені дещо із свого "життя-буття", а бистрі очі її грають усмішкою і теплом і блищать, блищать... Видно, що все те, що вона каже, проймає і хвилює її, а Вірині пляни — багато їх — на сьогодні, на завтра... До того ж в мене переконання, що абищо Віра Ке не заплянувала, їй обов'язково повинно поталанити, вона ж бо такий ентузіаст! Темноволоса її голівка з рівеньким проділом посередині, з-під якої, по боках, просуваються косинки. У тій хвилині вона нагадає мені героїню з роману Джека Лондона — "Маленька господиня великого дому". І я рада кожній миті вийти їй назустріч із чимось особливо гарним — вона ж бо така мила і привітна.

Кінчаємо розмову вже добре-добре знайомими і трохи начебто рідними. Кінчаємо розмову усмішкою і обіцянкою наступної зустрічі. А тим часом запитую Віру чи, бува, не захопила вона з собою деяких матеріалів, що відкрило б мені можливість розповісти про неї іншим.

— Так, — тепло усміхаючись мовить вона: — Ось тут таки біля мене, моя власноручно написана біографія. Дуже обширна вона не є, але, щоб познайомити читача зі мною — вона, мабуть, вистачить вам.

* * *

Увечері у своїй кімнаті на Союзівці зараз таки читаю: Віра з дому Кемпе замужня — Лагошняк, а "по-музи" Віра Ке народилася у Самборі 14-го серпня. Року її народження тут немає, бо Віра признається, що: "Від соток літ тримаю дату народження в таємниці". Мандруючи разом із батьками, вони ж відомі актори — об'їздових українських, галицьких театрів, Віра мимохіть перебувала у Старому Самборі, Станиславові, Бродах, у Львові, де навчалася в Інституті Сестер Василіянок. Послухаймо, як про поїздки з батьками, про свою долю і долю, — дотепно описує сама Віра: "Перебували ми на фірах, у

гардеробі, за лаштунками, на сцені, в куфрі. Куфер мамі і тата з костюмами заступав мені ліжечко і, мабуть, через те я не дуже виросла. Цей куфер, який мені був єдиною коліскою, я згадую з великим сентиментом". Яке ж у неї велике почуття гумору!

А потім читаю далі у біографічних Віриних рядках, що в зв'язку з вибухом Другої світової війни чекали її рідню ще довші мандри, як попередньо, бо на карті їхньої мандрівки позначилися такі міста як Краків, Відень, Ляндек, аж "розгойднувшись добре" доля, пише Віра, перенесла мене аж поза море до Канади".

Про свої перші кроки в журналістиці аж до сьогоднішньої її праці у цій же професії Віра Ке згадує, що розпочала їх у таборі ДіПі в Ляндеку, Австрії коли ще, із сьогодні уже покійним, Левом Сенишином, карикатуристом і співпрацівником львівського "Комаря", та Анатолом Галаном заснували вони спільно гумористично-сатиричний журнал "Проти шерсти", дописуючи до нього вірші, сатири, гуморески, фейлетони. У тому ж часі вірші Віри Ке друкували у "Новому Шляху" під псевдом Ікар. Тоді вона створила теж театр ляльок, писала до того театру казки і разом відтворювала їхні ролі. Раптом, як ми вже згадували попередньо, те все обірвалось, бо їй тоді, як і багатьом іншим українцям довелося виїхати в Канаду — "перебувши там прикладно на пості куховарки в Леслі Говарда — фільмового актора", — із гумором розповідає у своїй біографії Віра Ке. Відтак, використовуючи свої давні матеріали із ляндецького журналу "Проти Шерсти", вона пише актуальні куплети, пісні і скечі, а крім цього висилає фейлетони до журналу "Жіночий Світ", де поміщують їх під назвою "Цікава всячина". У п'ятдесятих роках починає дописувати до газети "Вільне Слово", а відтак пише вже постійно, бо й до сьогодні, до журналу "Новий Шлях". Спочатку там поміщували її матеріали лиш раз у місяць, а потім що два тижні, сьогодні — в ньому вже ціла одна сторінка п.з. "Куток для жінок", або "Слово за Вірою Ке". Сьогодні такі кутки чи рубрики дуже актуальні в Америці; їх радо читають опісля посилають до редакції свої запити, а з цим вив'язується кореспонденція, яка на світлює сучасні питання дня, ширше інформує читачів і допомагає їм розв'язувати їхні проблеми. Адже нам відомі прізвища таких популярних американських журналісток в Америці, які вже довгими роками провадять свої окремі колумни, це: Ен Лендерс, Емілі Вілкінс, Джеймс Брастерс та інші.

Зовсім не дивно, що згодом Вірі Ке відступили в газеті цілу сторінку, вона ж бо своїми статтями притягає до цього часопису увагу читача. А чому така особлива увага до неї — теж не трудно збагнути: фейлетони її свіжі і завжди актуальні, в них постійний стимул до зацікавлення різними справами і проблемами. Фейлетони Віри Ке розвантажують байдужість і монотонність почуттів. І хоча колумна нашої журналістки назвою своєю може на перший погляд

КОНКУРС ФОНДУ ім. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

проголошує

ІХ ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС на історичну повість або оповідання

Тема, яку можна вибрати з будь-якого відтинку історії, повинна стосуватися значення християнства та його вплив на духовність українського народу. Реченець конкурсу: **31-го грудня 1987 р.** Твори повинні бути написані на друкарській машинці у трьох примірниках. Допускається до конкурсу також твори, які вийшли друком у 1986 р. твори, підписані псевдонімом, повинні мати залучену коверту з прізвищем автора. Склад журі й висоти нагород будуть подані пізніше.

ІХ НАУКОВИЙ ІСТОРИЧНИЙ КОНКУРС на історичну працю (монографію)

Темою може бути будь-який період історії української церкви або біографія видатної постаті, пов'язаної з прийняттям або розвитком християнства в Україні. Рукопис повинен обіймати найменше 100 сторінок машинопису, в трьох примірниках. Допускається до конкурсу також наукові твори, які вийдуть друком у 1987 р.

Реченець конкурсу: **31-го грудня 1988 р.** Склад журі й висота нагород будуть проголошені пізніше.

Твори обох конкурсів надсилати на адресу:

**Ukrainian National Women's League of America, Inc.
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003**

здаватись комусь обмежена лиш до жіночих питань, так воно не є; у ній авторка заторкає проблеми всебічні і то всієї спільноти, без уваги на стать чи вік. Її колюмною цікавляться не тільки жінки, але й чоловіки, вона — приваблює у гурт читачів і молодше покоління.

Ближче знайомлячись із змістом, що його Віра Ке вкладає у свої фейлетони і дописи, побачимо, що вона добре обізнана з питанням, яке розглядає чи явищем, що вона його проаналізує. Значить, вона цікавиться подіями, що нині відбуваються і їх студіює. А передусім Віра Ке залюбки читає. Може хтось, може із здивуванням, а то й з обуренням zareагувати на ці слова та й скаже: "Що ж тут такого особливого, кожний журналіст читає". Добре, погоджуюся, але до цього треба таки додати: "що не кожний, а лиш кожний добрий журналіст читає". А скільки нам доводиться читати розводнених статей і то не через брак журналістичного таланту, може він і є, а просто через звичайне невіглавство. Відомо, що деякі журналісти читають виключно лиш свою газету чи журнал.

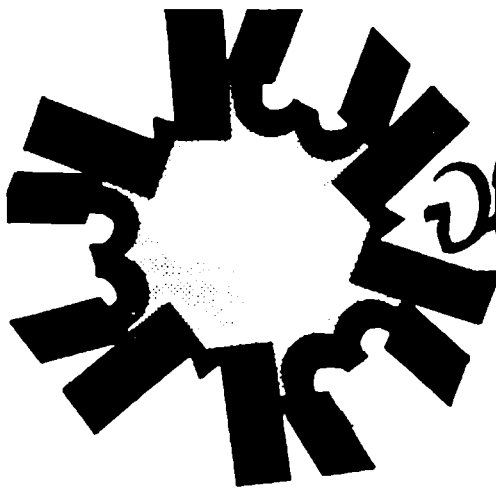
Перечитуючи листи читачів згаданої уже рубрики Віри Ке можна побачити як щиро і шанобливо вони вітають її фейлетони.

Слова з листа Г. Степового про Віру Ке, що вона "пише легко, з гумором" — особливо підкреслюють увесь тон її журналістичної творчості. До того додати б її розгін і бравуру — обрамлені в оптимістичні і безжурні настрої, що передають сьогоднішньому читачеві, затурбованому непевним завтра — відпруження і заспокоєння.

У мене була ще одна зустріч з Вірою Ке, а це тоді, коли вона в 1972 року перебувала в Нью-Йорку і українські ньюйоркчани влаштували "Зустріч із Вірою Ке" в Українському Інституті Америки, про що наша журналістка опісля обширно згадала у своєму "Кутку для жінок". Привітали Віру Ке тоді квітами, фортепіяновим виступом, вітали її промовці з признанням для її журналістичної праці. Це був гарний вечір і ще одна зустріч, що поглибила наше знайомство.

Чому я саме сьгодні згадала про Віру Ке? Чи може це нині ювілей якийсь її? Чи якась важлива дата, пов'язана з її біографією? Зовсім ні. Принаймні про ніякий ювілей Віри Ке мені невідомо. Це просто випадок як це, звичайно, буває в житті. Отже: не що інше, а фейлетон Віри Ке у 246-му числі "Свободи" з 26-го грудня м.р. що появився п.з. "Резолюція Число Один" спонукав мене згадати про неї. Більш не треба, а з цього її фейлетону зачитуємо один рядок: "Єдине, що приходить людині без труду і незалежно без техніки — це старий вік. Але старий вік — це не бути старим, не бути вигаслим вулканом, це не сидати на крісло, як втомлена гармонія! У старшому віці також можна бути напруженим, як високе "Це", також можна вірити у безсмертний оптимізм людського серця і можна поєднувати тяжку людську дійсність із золотою людською мрією".

Оці її слова хоча б навіть із цього лиш уривку, що постійно домінували й у всій її творчості від самих початків посьгодні — це саме незмінна Віра Ке. Подібну до неї журналістку важко знайти. І власне в цьому її оригінальність.

КАЛЕНДАРЬ КОТ Життя

Упорядкувала ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

США

Джерзі Ситі. На штатовому фестивалі в Нью-Джерзі королею фестивалю вибрано Таню Осадчук. Вісімнадцять дівчат репрезентувало окремі повіти штату Нью-Джерзі, яких журі оцінювало за їх красу та поставу. Таня Осадчук, як королева фестивалю, одержала нагороду 500.00 дол. та стипендію на школу моделювання.

В Атланті відбулися великі 10 денні святкування з нагоди 50-літнього ювілею появи Маргарет Мічелс новели про Старий Південь *Gone With The Wind*. Поштовий Уряд Сполучених Штатів, як пам'ятку про це минулого тижня видав 1 ц. марку з профілем Мічель. Ця новела одержала нагороду Пуліцера. 25 мільйонів книжок проданих у 27 мовах, а в 1939 році з'явився фільм. З виходом у світ цієї марки філіятели першого ж дня закупили її на 50,000 дол.

КАНАДА

В Торонто 19-го квітня ц.р. під патронатом торонтської Шкільної Ради відбулася перша конференція українських батьків. Темою конференції була "Освіта наших дітей". Багатогранна програма поставила собі такі завдання: уможливити батькам обговорити взаємні потреби; сподівання щодо освіти своїх дітей; розгляд суспільних, культурних та освітніх потреб дітей, які виростають і виховуються в українсько-канадському оточенні та подання коротких даних про освітні програми торонтської Шкільної Ради.

• Академія Канадського "Recording Arts and Science" найменувала найкращою вокалісткою року серед жінок співачку Любу Ковальчук. Це вже другий рік, що Люба одержала нагороду. Її оркестра "Люба" також одержала нагороду в категорії найкращих композицій та найкраще мистецьке оформлення плити та обкладинки.

ІТАЛІЯ

Рим. Капітула сестер Службниць розпочалась 9 листопада 1986 р. і триватиме до початку грудня в приміщенні генерального заряду сестер.

Однією з важливіших точок нарад капітули був вибір нового генерального заряду, у висліді якого переобрано дотеперішню настоятельку М. Францішку Библів на наступних шість літ, а нові члени заряду це: с. Тереса Кіто (Бразилія) — заступниця, с. Родіона Луків (Польща), с. Стефанія Сема (США) і с. Юстина Коваль (Канада). Беатифікаційний процес Слуги Божої с. Йосафати Гордашевської (1869-1919), першої сестри Службниць в 1892 р. розпочато в Римі 1982 р.

30-го жовтня відбулася у Римі цікава літературна доповідь на тему "Українсько-Чеські літературні зв'язки" — доповідач д-р Блянка Ержабкова в УКУ. Вона є доцентом педагогіки в Штутгарті та в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. Чехословачина межує із Закарпатською Україною і не могло це не позначитись у взаємних стосунках. Прелегентка поділила свою доповідь на дві частини. У першій зосередились на тому, як твори української літератури і народня пісня викликали зацікавлення чеської інтелігенції, а у другій частині говорила, як чеські літературні твори поширювались в українських перекладах. П. Сафоржик високо цинив українську народню пісню, вважаючи її найціннішими скарбами слов'янської поезії. Перші українські поезії в перекладі на чеську мову з'явилися 1842 р., а українські народні пісні були знані ще в 1814 році. У 1900 р. появилсь перше повне видання творів Тараса Шевченка по-чеськи. Перекладались твори Ольги Кобилянської, Василя Стефаника, Михайла Коцюбинського, Богдана Лепкого та інших. Центральною особою в чесько-українській літературній діяльності був Іван Франко, бо чехів цікавила не лише його літературна діяльність, але й наукова. У другій частині доповідачка згадала, що Франко, який досконало знав чеську мову, перекладав авторів на українську мову.

Вісті з Централі

З днем 1-го лютого 1987 р. пост редактора "Нашого Життя" перебрала Уляна Любович.

Екзекутива Союзу Українок Америки почуватється до обов'язку перепросити Шановних читачів за задержку появи журналу, яка сталася з причин від Екзекутиви незалежних і, на які вона не могла мати впливу.

ПОДЯКА

Щиро дякую Екзекутиві Союзу Українок за gratуляції з нагоди мого 60-ліття громадської праці і в рядах Союзу Українок на Рідних Землях і тут в Америці складаю 60.00 дол. на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької. **Олена Назар, членка 82-го Відділу СУА в Нью-Йорку.**

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК СУА

62-ий Відділ СУА в Глен Спей, Н.Й. вітає в своїх рядах нових членок, які вступили до Відділу 1986-го року: **Ольгу Вродин, Стефанію Вишинську, Михайлину Котелевич, Інну Леуш, Наталю Холодну, Євгенію Харченко, Анну Сенів, Ольгу Чаплю, Марту Цимбалісту.**

З щирим привітом Ірена Кіндрачук, голова

43-ий Відділ СУА щиро вітає нових членок: **Катерину Березяк, Марію Вірщук, Стефанію Колодій, Стефанію Повалячек, Марію Стасюрак, Ольгу Слободу, Євгенію Тот і Олександрю Шуст.**

1-ий Відділ СУА, Нью-Йорк вітає нових членок: **Параскевію Сирко, Марію Стапай, Анну Корчинську.**

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

В МІСЯЦІ ВЕРЕСНІ, ЖОВТНІ І ЛИСТОПАДІ 1986 Р. ВПЛИНУЛО:

Окружна Управа СУА, Нью-Йорк	500.00 дол.
1-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, Н.Й.	250.00 дол.
89-ий Відділ СУА, Керганксон, Н.Й.	200.00 дол.
104-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, Н.Й.	200.00 дол.
53-ий Відділ СУА, Дітройт, Міш.	125.00 дол.
28-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж.	100.00 дол.
92-ий Відділ СУА, Менвіл, Н.Дж.	100.00 дол.
93-ий Відділ СУА, Гартфорд, Кон.	100.00 дол.
41-ий Відділ СУА, Філядельфія, Па.	58.27 дол.
69-ий Відділ СУА, Лорейн, Огайо	25.00 дол.
Ксеня Антипів через 57-ий Відділ СУА	50.00 дол.

У рубриці замість квітів і подяк

Разом: 1,998.27 дол.

Досі вплинуло: 73,317.00 дол.

Разом: 75,315.27 дол.

Замість квітів на могилу **бл.п. Романа Панчака** складаємо 55.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької а дружині Ніні, дочці Вірі та родині висловлюємо щирі співчуття.

Ольга Городиська, Марія Юрків, Ірина Кашубинська, Стефанія Вільшанецька, Євгенія Гейниш, Євгенія Дубас, Марія Мудрик, Анна Стецяк. **Членки 33-го Відділу СУА Парма, Ог.**

Замість квітів на могилу **бл.п. Мелянії Білоскурської**, членки СУА, якої сестра Дарія Яворська є нашою організаторкою, складаємо 25.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької. **Управа і членки 38-го Відділу СУА.**

Замість квітів на свіжу могилу **Розалії Блонарович** матері Лідії Кий складають 50.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької. **Біланюки і Зубалі.**

Як вияв моєї пошани до доброї людини бл.п. **Анни Курило** складаю 25.00 дол. на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької. **Лідія Одежинська.**

В пам'ять бл.п. **Анни Курило** складаю 25.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької. **Варвара Таська**, членка 23-го Відділу СУА

Замість квітів на могилу **бл.п. Лідії Рубчак** складаю 25.00 дол. на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької. **Лідія Одежинська.**

У світлу пам'ять **бл.п. Наталії Алексевич** складаю 25.00 дол. на Фонд О. Лотоцької. **Ольга і Ярослав Салук.**

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

Відкритий п'ять днів на тиждень
/крім понеділка і вівторка/
від год. 1 — 5 по пол.

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Зустріч у навечеря св. Миколая здобула фонди Українському Музеєві

Відомі громадяни і меценати УМ, д-р Карло і Софія Зайнінгери спонсорували разом із Управою Українського Музею в навечеря св. Миколая товариську зустріч, що відбулася в неділю, 14-го грудня 1986 р. в Принстоні, Н.Дж. в готелі Гаят Рідженсі. Зустріч, якою проводила Марта Кічоровська-Кебало включала коктейль і спільну вечерю з мистецькою програмою.

Відкриваючи програму, ведуча привітала понад 200 гостей, які, за її словами, зібралися, щоб поновно відмітити 10-ліття Українського Музею. Підкреслила, що УМ постав завдяки невтомним старанням і праці Союзу Українок Америки. Подякувала гостям і сказала, що вони своєю присутністю не лише дають підтримку Українському Музеєві, але також вшановують тих його піонерів, які не жаліли ні труду ні грошей, щоб візія правдивого Українського Музею здійснилася.

Далі, Марта К. Кебало попросила до слова голову УМ, д-ра Богдана Цимбалістого, який, вітаючи присутніх ствердив, що вони зібралися тут тому, що мають зрозуміння важливості існування Українського Музею в того рода світовому центрі, як Нью-Йорк і тому кожночасно є готові йому допомогти.

Окрему подяку і слова признання дав меценатам УМ, пані Софії і д-р Карлові Зайнінгерам, які влашту-

вали власними коштами це, вже третє цього рода прийняття для придбання фондів Музеєві. Два попередні прийняття відбулися у їхньому гостинному домі в Принстоні. Про д-ра К. Зайнінгера сказав, що він, німець з походження, за фахом інженер мікро-електроніки і президент великої німецької корпорації Сіменса. При штатовому уряді є дорадником для технологічних дослідів. Разом із своєю дружиною Софією включився в життя української громади, вивчив знаменито українську мову, є членом Товариства Українських Інженерів.

Потім промовляв д-р Карло Зайнінгер, який на вступі назвав себе "адоптованим українцем". Підкреслюючи красу української культури і мистецтва сказав, що вірить в потребу його збереження, ... "бо якщо ми не збережемо нашої культури, якщо ми цього не зробимо, то хто інший це зробить".

У мистецькій частині, солістка оркестри "Червона Калина" Ольга Ходоба відіграла на бандурі та відспівала декілька коляд, а присутні прилучилися до неї.

Під час вечора відбувся виграш картини Потороки та книжки з фотографіями історичних пам'яток Принстону, що її спонсорували подружжя Зайнінгери. Льоси на виграш були зладжені у формі малих дідухів — колосків пшениці з дерев'яною ложкою, перев'язані вузькою крайкою.

Під час вечора вплинули пожертви на Український Музей від установ і поодиноких осіб у сумі 20.130.00 дол.

Марія Савчак

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Михайлина Баран, Нью-Йорк — вишивана сорочка з 1914 р.

Надія Бенцаль, Мюнхен, Німеччина — молитовник з 1903 р.

Наталія Вайда, Філядельфія Па. — кусник домотканого полотна, светер сплетений з природньої вовни зі Закарпаття

Іван П. Верховина, Нью-Йорк — топірець, 2 кусники вишивки, 1 вишиваний рушник, вишивана подушка з Рахівщини, 2 маленькі різьби зі Закарпаття

Лідія Волосянська, Асторія, Н.Й. — чоловіча вишивана сорочка

Стефанія Гніздовська, Рівердейл, Н.Й. — струни до бандури

Марія Городецька, Сиракузи, Н.Й. — 2 полотняні сираки "куцики", полотняні штани, 2 очіпки, 2 кичики, весільний ві-

нок (2 кільця із стрічками), 2 полотняні лейбики (безрукавки), 1 полотняний кабат з рукавами, полотняна спідниця (димка), 5 стрічок. Всі речі зі села Билеч, Дрогобищини.

Текля Долгун, Флашінг, Н.Й. — Кептар зі Закарпаття, сучасний.

Любов Дражевська, Нью-Йорк — 2 писанки роботи Оксани Лятуринської

д-р Юліан Запільняк, Рашвіл, Н.Й. — крайка

Іванна Кишакевич-Ільницька, Аргентина — 2 вишивані серветки

д-р Марія Кобринська, Елмгурст, Н.Й. — венецькі коралі

Роман Коваль, Добс Фері, Н.Й. — Герданець на годинник з 1910 р. с. Плєсківці, повіт Тернопіль.

Докінчення на ст. 32

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLIV

FEBRUARY 1987

Editor: Marta Baczynsky

THOUGHTS ON THE EVE OF THE CONVENTION...

Through the efforts of the Convention Committee of UNWLA, Ohio Region, preparations for the XXI Convention of our organization have been put in motion. The Convention will be held in Cleveland, Ohio, from May 22-25, 1987.

While the Convention Committee is busy with preparations and program-planning for a successful convention, we, members of UNWLA should review the problems relating to our organization which we have faced up to now and may face in the future.

Due to its constructive program which worked for the welfare of the Ukrainian community, UNWLA became, during the 60 years of its existence, one of the foremost and strongest Ukrainian organizations in this country. In the 1980's we marked the 100th anniversary of the First Women's Congress in New York, during which our organization was formed.

Commemorating these two great occasions gave us the opportunity to ponder on the Ukrainian women's movement, to realize its ideological foundations and its role in our society. Initially, the founders of the Ukrainian women's movement mirrored their activities on the international women's movement, namely the emancipation of women in general. However, it soon became apparent that Ukrainian women have their singular problems which do not allow them to exclusively limit their interests to the struggle for equality. The political situation in Ukraine demanded the strengthening of national identity, the need to improve the economic situation, and the participation in the political reality — the struggle of the Ukrainian people for national independence.

The role of the Ukrainian woman became synonymous with her role as a citizen. Milena Rudnycky expressed this position justly in her call to young women.

"Let us be citizens in our families and mothers in our communities." This call has remained true to the present day. After the First World War and the loss of Ukrainian nationhood, Ukrainian women's organizations ceased to exist in the eastern and central parts of Ukraine. Their work could only be carried on in Western Ukraine, in countries of Western Europe and overseas. Particularly in Galicia, Ukrainian National Women's League reached the pinnacle of its development, gathering among its ranks women from various social strata, of all ages and levels of education.

The Second World War brought the break up of Ukrainian women's organizations in Western Ukraine. The impetus of activities and the direction of these organizations in the last 100 years were subject to the

dictates of historical events which decided the fate of Ukrainian people.

Ukrainian women, who, more than half a century ago gave raise to UNWLA, had as their responsibility the preservation of the Ukrainian family and our traditions, but mainly the safeguarding of the Ukrainian language and the halting of assimilation.

Furthermore, the founders of UNWLA felt that they were a part of the Ukrainian people in Ukraine, therefore they initiated activities or joined those in existence that gave aid to their countrymen in Ukraine. Such aid programs were: financial aid after the ravages of First World War; aid to those who suffered during the floods in Galicia; political action aimed at the preservation of Ukrainian people during the so called "pacification" under Polish rule; aid to the victims of the Great Famine in eastern and central territories of Ukraine; and finally political and material aid to those, who in the wake of World War II had to leave their homeland and resettle overseas.

All these aid programs, which initially were of a spontaneous nature, eventually were crystalized and incorporated into a separate part of the welfare division of the organization. Thanks to the generosity of contributors from U.S.A., Canada and Australia, this subdivision developed the scholarship program for Ukrainian students in South America and Europe. In 1986 more than \$140,000 was advanced to support 716 scholarships. This is the best proof of the magnificent, constructive work of UNWLA.

Aside from its political and welfare aid activities, UNWLA looks to the preservation of the Ukrainian family and its traditions, as well as the Ukrainian language in personal and community life. UNWLA's concern with our cultural heritage was expressed in the founding of The Ukrainian Museum in New York City.

During the 10 years of its existence, the Ukrainian Museum had enlarged its scope of activities to encompass Ukrainian fine arts and historical documentation. Due to its devoted, professional staff, the Museum has become a leading Ukrainian institution in New York City, which has drawn the interest and admiration of non-Ukrainians.

The only stumbling block in the future development of the Museum is its lack of appropriate housing. At this time a campaign is being developed to raise funds to build a representative home for the Museum. UNWLA is a forerunner in this campaign, because safeguarding and assuring the future of the Ukrainian Museum in New

York is a great goal and task which should mobilize us all to a cooperative action.

The harsh persecutions of the enemy in our homeland, the destruction of Ukrainian historical and cultural achievements, the unscrupulous russification and the progressive assimilation in countries where Ukrainians have settled, and at the same time the efforts of our enemies to defame the Ukrainian good name — obliges us, members of UNWLA to strengthen our determination.

The demands of the future and the feelings of responsibility for the future of the Ukrainian nation does not allow us to relax our actions, in fact we must intensify them in all phases. This demands the influx of new workers, meaning new members of UNWLA.

Being aware of this situation, UNWLA, with the cooperation of young women, held two women's conferences in the last few years, which were immensely successful not only by their attendance, but in the programming of interesting panels and discussions. Both conferences yielded a lot of information which will have great influence on the direction of future plans of UNWLA.

The conferences showed that young Ukrainian women made great strides not only in professional achieve-

ments but in the great scope of interests touching Ukrainian problems. These women represent great potential needed so much in the life of our communities.

This is a very welcome sign, but unfortunately not all these valuable individuals are members of organized groups within the Ukrainian society. As long as they remain apart of organizational activity, they will not have any influence on our community life and their potential is inaccessible to our organization. UNWLA — an organization founded on the principals of universality, religious tolerance and non-partisanship, is an organization which should draw to its ranks women of younger generations who feel or should feel the need to become part of organizational strata of our society.

We are aware of some of the drawbacks of our organization, but at the same time the successes of our recent endeavors strengthen our faith. With the influx of new membership we will be able to overcome adversity and help our communities here, as well as those Ukrainians in our homeland.

(This article was written in Ukrainian by Lidia Hladky, Third vice President of UNWLA. It was published in the December, 1986 issue of OUR LIFE. This is a direct translation.)

LOCAL BRANCHES GO BEYOND LOCAL NEEDS!

Now that the New Year is long upon us and the next convention draws near is a good time to look at what is happening in the branches. As I keep saying, the network of our branches is the real strength of the organization. Proof of that is repeatedly evident, and my last plea for an update on local activity confirms the original contention. Even branches where the majority of members are older women, as in Branch 70 in honor of Vera Babenko, members did not forget that action is what made its patron known in the annals of our struggle for independence. When unable to drive, the women write, wielding their pens in letters to the editor. The 33rd Branch in Cleveland would have made its patron, Lesia Ukrainka, proud, with all the letters they have written to elected officials as a reaction to media events.

This has been the pattern throughout the country, and the events of the last few months have given us much to react to.

But our members do not only react. Many, indeed most, initiate activities of various kinds. They know best what the community needs and how best to meet that need. For instance, the active 14th Branch in Atlanta is in contact with Emory University about introducing Ukrainian Studies into programs on Eastern Europe. Maybe a series of lectures would be one way to test the waters and perk up an interest. In Warren, Michigan, the Oakland Press featured an article on Ukrainian foods, courtesy of the 45th Branch. The Clifton women held a successful fundraising concert for the Museum, which created some media interest.

The Denver's 38th Branch, as you might have noticed in some *Svoboda* articles, not only acted quickly and responsibly in the Chernobyl disaster, but did an original and effective follow up. They had a planting of a memorial tree, followed a few months later by the dedication of a memorial bench by Mayor Pena. Congresswoman Patricia Schroeder delivered an address. Both events were well prepared and well advertised.

Meanwhile, we are all preparing for the two commemorations: the millenium of Christianity and the centenary of the international women's movement. The National Council of Women of the United States, in conjunction with the International Council, is planning a whole series of events in Washington and in New York for June — July 1988. Get ready, friends. Your help is expected.

Martha Bohachevsky-Chomiak
Vice President for Public Relations, UNWLA
Vice President of the National Council of Women of the USA

ПОДЯКА:

Ольга Муссаковська, заслужена союзниця і визначна громадянка в Ньюарку, з нагоди відсвяткування 28-им Відділом СУА бенкетом її 80-ліття, зложила через Відділ **200.00 дол.** на "Фонд Бабусі" **Ольга Гнатик**

МЕДИЧНИЙ ФОНД

В пам'ять мого брата і братанка жертвую **100.00 дол.** на "Фонд Медичної Допомоги для дітей і Молоді" в Бразилії. **Неоніля Кліш**

Замість квітів на могилу **св. п. Юліяна Охримовича** складаю **20.00 дол.** на Медичний фонд СУА. **Ольга Муссаковська**

IN MEMORY OF THE 500 WOMEN MURDERED IN KINGIR

Dr. F. Varkony, a Hungarian physician and a one-time inmate of the prison camp in Kingir, described the events. Inmates were protesting to improve working and living conditions in the camp and demanding to see representatives of MVD from Moscow. They fought with stones against rifles. On the night of June 25-26 1954 tanks and 1600 soldiers came into the camp. To stop them 500 women inmates in their embroidered blouses, joined hands, making a human barrier. But that did not

stop the tanks. In fact they increased their speed and passed over the hundreds and hundreds of women. The stains of the blood they shed could be seen on the ground for several months.

"The memory of these 500 Ukrainian women will always remain fresh in the minds of all prisoners in the camp at Kingir and will eternally live and shine in the hearts of the political prisoners of the Soviet prison of nations." Concluded Dr. Varkony. See photo pg. 1

FROM THE DESK OF THE WELFARE CHAIRMAN...

The medical Aid Fund program for children and youth, sponsored by UNWLA is a successful one, thanks to the generosity of many individuals in our communities, as well as to members of our organization. Through this program ill or handicapped youngsters in Brazil or Europe can receive medical attention, medicines or special equipment to help them lead happier, pain-free lives.

Good health is life's most precious gift. Unfortunately not everyone is blessed with it. It is extremely sad when a child is ill and his or her family cannot afford the necessary operation, doctor's care or medications. UNWLA's Medical Aid program seeks out the neediest cases and provides the funds for whatever procedure is warranted. There is a long list of has-been patients, youngsters who today can enjoy their childhood, who can walk, go to school, who have a good chance for a bright future — because supporters of this program understood the importance of their investment. Each contribution to the Medical Aid program is an investment in a young life.

From June 1986 to January 1987 the Fund has received \$6,890. We are very grateful to the many people who support this very important program.

— — — — —

With deep regret UNWLA learned about the death of Father Jaroslav Trojanecky in Los Angeles. He was a remarkable man, socially, culturally and politically active for the Ukrainian cause throughout his life. He became a priest at the age of 63. Father Trojanecky was a staunch supporter and contributor to the UNWLA's Medical Aid Fund for Children program, to which he willed \$7,000.

СВЯТИЙ ВЕЧІР 23-го ВІДДІЛУ

Святий Вечір 23-го Відділу СУА відбувся 11-го січня 1987-го р. в шкільній аудиторії при церкві св. Івана Хрестителя в Дітроїті, Міч.

Численно зійшлися гості та союзнянки, щоб відсвяткувати українські традиції Святого Вечора. Ялинка приміщена на боці головного стола втішала очі ясними світлами. Стіл цей прибраний був колачами, свічками й снопом пшениці, на усіх інших рівнож світилися свічки і були вони гарно прибрані, так що збуджували в наших серцях святочні відчуття.

Голова Відділу Люба Петрик привітала всіх святочним привітом "Христос Рождається" та відкрила свято вступним словом і попросила о. декана Івана Лазаря до святочної молитви "Бог Предвчний".

Традиційну Святу Вечерю приготували союзнянки, членки 23-го Відділу під проводом Господарського Комітету та голови кухні Анни Версти.

На свято завітала до нас голова Округної Управи, Оріся Лончина та священники: наш о. парох Йосиф Шарий, о. Тома Глен та з церкви Неустаючої Помочі о. декан Іван Лазар та Сестри.

По вечері проводила програмою Люба Петрик і попро-

сила Нусю Калинич продеклямувати вірш Олі Терлецької "На Свят Вечір". Марія Лазарчук відчитала, як колись обходили це свято наші діди і прадіди в Україні. Потім слідував вірш "Різдво", написаний сестрою Лесею, який прочитала Люба Петрик.

Голова Округи, О. Лончина привітала гостей та союзнок та дала признання 23-му Відділові на майбутнє. Ліліяна Югась відчитала вірш "Свят Вечір" Ол. Грановського. О. крилошанин Йосиф Шарий дав признання і подякував 23-му Відділові за влаштування Свят Вечора при церкві св. Івана Хрестителя, підкреслюючи, що ми, союзнянки, підтримуємо наші українські традиції. Професор К. Ціпенда провів колядками, які ми всі колядували.

Програму закінчив молитвою о. крилошанин Йосиф Шарий.

Надя Свистун — пресова референтка 23-го Від.

ЖУРНАЛ ДЛЯ "БАБУСІ"

Замість квітів на могилу **бл. п. Олі Качмарської** пересилаю **15.00 дол.** на передплату "Нашого Життя" для "Бабусі". **Ю. Ховайло**

Luscious Lemon-Cheese Coffeecake

Ingredients

2 to 2 1/2 cups unsifted all-purpose flour
1 pkg. fast-rising yeast
1/4 cup sugar
1/2 teaspoon salt
1/2 cup water
3 tablespoons butter
1 large egg

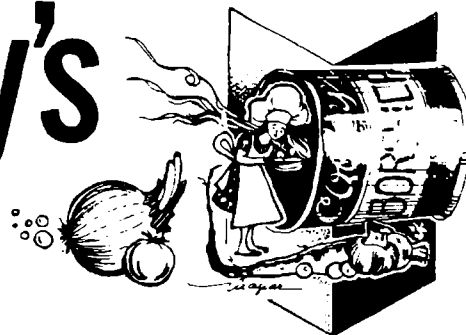
Filling

1 pkg. (8 oz.) cream cheese, softened
1 large egg yolk
1/4 cup sugar
2 tablespoons all-purpose flour
2 teaspoons grated lemon peel
1/2 teaspoon vanilla extract
1/2 cup golden or dark seedless raisins

Method.

1. In a large bowl of electric mixer combine 1 cup flour, yeast, sugar and salt. In small saucepan, over low heat, heat water and butter just until warm. At low speed, add water mixture and egg to flour mixture; beat until dry ingredients are moistened.
2. At medium speed, beat until smooth, occasionally scraping bowl with rubber spatula. With wooden spoon, stir in 1 cup flour to make soft dough. Turn out into lightly floured surface and knead in enough of the remaining flour to make dough smooth and elastic — about 5 minutes.
3. Place dough in greased small bowl. Turn dough over to bring greased side up. To prevent dough from drying, cover with towel and let rise in warm place until double in bulk — about 30 minutes.

COOKY'S CORNER

4. Make filling: In small bowl combine cream cheese, yolk, sugar, flour, lemon peel and vanilla. With electric mixer beat until well blended; stir in raisins; set aside. On a floured pastry cloth with a stockinette-covered rolling pin, roll out dough into a 20-by-7 inch rectangle.
5. Spread filling down center of dough lengthwise, in a 3-inch strip, 1 inch from the ends. Fold long sides over filling, overlapping slightly; seal seam and ends. Place seam side down on greased cookie sheet in a horse-shoe-shape. Cut outer edge 2 inches apart, 1 1/2 inches deep.
6. Cover with towel; let rise until doubled — 30 minutes. Preheat oven to 350°. Brush on egg white; sprinkle with sugar. Bake 25 minutes, or till golden brown. Cool on rack 15 minutes. Serve warm. Wrap for storage and reheat to serve.

ХРИСТЯ НАВРОЦЬКА

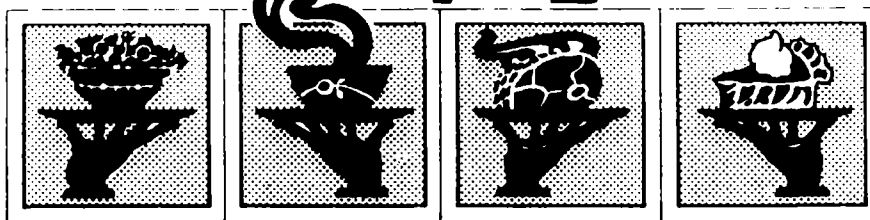
ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Як природним способом зменшити тиск крові (подала Ірина Борачок). Один з десятих людей має високий тиск крові. Не всі вони знають про це, бо тиск крові не дає жадних позначок, аж увійде в небезпечний стан. Щоб унормувати або улегшити стан тиску крові (нормальний — 120/80, а від 140/90 вважається підвищеним) треба подбати про себе. Отже треба змінити спосіб життя, а саме:

1. Їсти менше калорійні страви і менші порції.
2. Як найменше журитися (журба нищить здоров'я). Якщо не можна усунути журби, треба пристосуватися до ситуації, або її зignorувати. Добре мати зацікавлення ("гобі").
3. Висиплятися і відпочивати, щоб не бути перемученим і нервово напруженим.
4. Бути фізично активним: багато ходити, робити легку руханку.
5. Не курити і не вживати алкоголю.
6. Не вживати соли до варення і не досолювати. Сіль є натуральним складником горобини, овочів, м'яса, молока і ін.

7. Уникати печива з порошком та содою до печення. Дріжджі здоровіше.
8. Мало вживати білої муки, цукру і товщів, особливо звіринних. Заступити оливою і несоленою маргариною.
9. Уникати кофеїни, але від кофеїнована так само нездорова з причин хемічного процесу, який неутралізує кофеїну. Добре вживати каву зі збіжжя "Постум" і, замість звичайного чаю, вживати чаї зі злілля.
10. Замість червоного м'яса, здоровіше їсти рибу, курятину, телятину і індику.
11. Уникати вуджених м'ясив: ковбас, беконів, шинок а також консерв.
12. Обмежитися до 2-3 яєць на тиждень. Білки є нешкідливі.
13. Їсти багато свіжої та вареної городини та овочів. Пити овочеві соки та соки з городини. Вживати часто часник і цибулю, які додають смаку до несоленої страви.
14. Добре мати апарат до мірення тиску крові.

наше харчування

Багато людей уникають солодких страв, бо вони "заситні". Тому подаємо "легкі" лакоминки, відсвіжуючі і мало-кальорійні.

ОВОЧЕВИЙ ШУМ

(на 6-8 осіб)

- 1 коверта желатини без смаку
- 1/2 горнятка цукру
- 1 1/4 гор. води (поділити)
- 1 6-унцова бляшанка концентрованого мороженого овочевого соку (цитриновий, помаранчевий тощо)
- 2 білки

Змішати желатину з цукром у малій риночці, додати 1/2 горнятка води, дати на вогонь, варити мішаючи, щоб желатина розпустилася. Зняти з вогню, долити 3/4 горнятка води і заморожений сік. Мішати, щоб розпустилося. Дати до холодильника, щоб застигло до виду білка. Тоді додати білки і бити електричною мішалкою, щоб було пухке. Накладати до малих начинь і застудити. Можна подавати зі шодом.

(Шодо: подано в ч. 7/8/86 р.)

АНАНАС з КОКОСОМ

(на 6-8 осіб)

- 1 2/3 горнятка нарізаного ананасу зі сиропом (crushed pineapple)
- 1 коверта желатини без смаку
- 1/2 ложечки ванільового смаку
- 1/2 горнятка кокосових стружків (coconut flakes)
- 1/2 горнятка сухого молока (non fat dry milk)
- 1/2 горнятка дуже холодної води
- 2 ложки цитринового соку
- 1/4 горнятка цукру

Відцідити сироп з ананасу і додати води, щоб було 1 горнятко. Посипати це желатиною, щоб зм'якла. Дати на легкий вогонь і мішати, щоб желатина розпустилася. Відставити з вогню, додати ананас і ванілію. Замішати і застудити до вигляду білка. В місці змішати сухе молоко з дуже холодною водою. Вбити електричною мішалкою, щоб почало гуснути, додати цитриновий сік, бити далі додаючи потроху цукор. До цього додати застужену желатину і кокосові стружки. Добре змішати і накладати до малих начинь, або до форми і застудити. Можна вживати до перекладання коржів або накладати на спечений корж (pie).

ЕСПАНСЬКИЙ КРЕМ

(на 6 осіб)

- 1 коверта желатини без смаку
- 6 ложок цукру — розділити
- 2 яйця — розділити
- 2 горнятка молока
- 1 ложечка ванільового смаку

Змішати желатину з двома ложками цукру в горішній частині подвійного начиння (double boiler). Вбити жовтки з молоком і додати желатину. Варити над кип'ячою водою, постійно мішаючи (5 хвилин). Відставити з вогню, додати ванілю, застудити до вигляду білка.

Білки вбити на штивну піну з рештою цукру і додати до піни за-

стужену желатину. Замішати і влити до посудини місткості 4-ох горняток та застудити. Лакоминку подавати виложеною на тарілку та прикрасити овочами або вбитими вершками (heavy cream)

ЯБЛУКА і ПОМАРАНЧІ в ВИНІ

На дві особи треба по одному яблукові і помаранчі. Вина, щоб покрило. Обрати помаранчу зі шкурки і очистити з білої плівки. Порізати в тонкі пластинки, виняти кістки. З яблука зі шкуркою вижолобити зернята та порізати на пластинки. В скляній посудині наложити навперемінку одну верству помаранчі з верствою яблука. Залити вином "Марсала" або солодким "Шері". Застудити 4 години.

МОРЕЛЕВИЙ ШУМ

- 1 велика коробка морелевої желатини (apricot jello)
- 2 горнятка кип'ячої води
- 2 ложки квасної сметани
- 3 ложки яблучного соку (apple sauce)

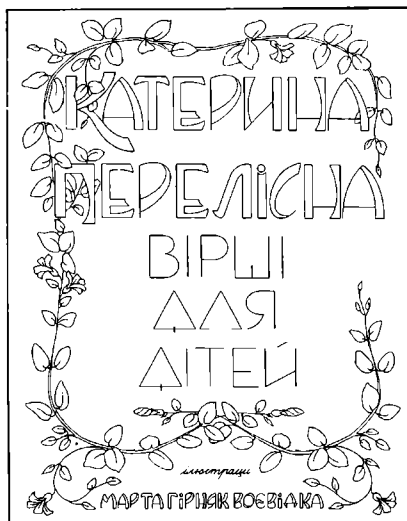
Розпустити желатину в окропі, додати холодної води та застудити до вигляду білка. Бити електричною мішалкою, додаючи квасної сметани і яблучного соку. Застудити і подавати з кількома морелями з компоту.

ЗАОХОЧУЄМО СТАТИ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ!

Що читати?

За старанням видавничого комітету 29-го Відділу СУА в Чикаго, з нагоди 25-ліття "Садочка Казок" при Відділі, вийшла збірка творів Катерини Перелісної, під назвою "Вірші для дітей". Це видання присвячується його авторці з вдячністю за її цінну творчість для українських дітей. Книжечка на 49 сторінок, ілюстрована відповідно до теми віршків, влучними малюнками Марти Гірняк — Воевідки, цікаво зредаговано щодо пів року у першій більшій частині і щодо пори дня у другій, меншій. Літературна мова, милозвучність вислову й багатство тематики характеризують творчість Катерини Перелісної, яка, як відомо, займає передове місце у ділянці дитячої літератури вільного світу. Вміння бачити світ очима дитини, а при тому бути добрим знавцем дитячої психіки і мати вроджений письменницький талант, це комбінація прикмет, яку вдається досягнути не багатьом письменникам дитячої літератури. У цій збірці є чудові картинки з рослинного і тваринного світу, навіяні ніжністю і любов'ю до природи, оздоблені багатою фантазією авторки, оригінальністю її думки, бистрою спостережливістю і наглядністю її образів, що мусить зацікавити і захопити маленького, а також і дорослого читача. Легко і непомітно авторка переносить читача у світ

казки, за якою криється моральна наука ідеалістичного світогляду.

*Сніжиночка спускалася
Із хмароньки на став,
Та дівчинці попалася
Присіла на рукав.*

*А та її легесенько
У пальчики взяла,
Злякалася біднесенька,
Розтала й потекла.*

* * *

*На узліссі у кущах
Зрубані пеньочки,
А на них кругом сидять
Купою грибочки.*

*І високі, і тонкі,
Шапочки жовтенькі...
Ну, коли вже на пеньках,
То вони опеньки?*

Катерина Перелісна, як довголітня виховниця і педагог, є свідомою своєю завданням та сама каже, що творчість її мусить скеровувати дитину до добра, побожності і любові до рідного народу та помагати батькам і школі у їхній виховно-педагогічній роботі.

*Боже, Господи Ісусе,
На колінцях я молюся —
Всі гріхи мені прости
І від лиха захисти.*

*Просвіти моє серденько,
Щоб я вчилася гарненько,
Щоб я вдома і у школі
Не робила зла ніколи.*

*І щоб тата шанувала,
Щоб матусі помагала,
Щоб жили ми всі здорові,
Завжди в мирі і любові.*

Збірка "Вірші для дітей", це новий дорогоцінний дарунок нашим дітям, честь і слава авторці та признання 29-му Відділові СУА за видання.

Книжечку, в ціні 7.00 доларів + 1.00 дол. за пересилку, можна вже сьогодні замовляти звертаючись на адресу:

**Daria Jarosewich
206 56th Street
Downers Grove, Ill. 60516**

Л. Коломиєць

Шановні і Дорогі Передплатники "Нашого Життя"!

Спізнена доставка "Нашого Життя" спричинена частинно зміною компюторової системи адресування і висилки журналу. Надіємося, що в скорому часі вдасться налагодити цю справу. Просимо виrozumіння і терпливости.

Редакція і Адміністрація

ПОДЯКА РЕФЕРЕНТУРИ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Медицина допомога хворим дітям і молоді у Південній Америці і Європі продовжується від 5-го серпня 1984 року.

Завдяки жертвеним громадянам та членкам СУА, ми могли допомогти покрити кошти лікування найбільше потребуючим хворим дітям.

У випадку маленької Леї Любачевської, про яку недавно ми згадували, лікарі не змогли перевести операції як заплановано. Рішено закупити два візочки, якими батьки зможуть перевозити Лею та залишати її в школі на навчання.

Переслано оплату на операцію очей молодому юнакові Августинові Заранському. 11 літній дівчинці — Розіні оплачено операцію і медичну допомогу, вона потребувала лівого скляного ока.

Недавно одержано листа і знімок трьох сиріток, які потребували лікарської допомоги з огляду на недоживлення і сильну анемію. Вислано грошову допомогу дівчинці — Бернадеті Конопаській. До Європи вислано грошову допомогу хворим дітям на закуплення ліків.

На підставі посвідок від лікарів, стараємося допомагати найбільше потребуючим, хворим дітям і молоді.

Висловлюємо щирю подяку за пожертви на "Фонд медичної допомоги для дітей і молоді", які ми отримали від червня 1986 р. до січня 1987 р.

Пожертви на "Медицину допомогу" зложили:

По 1,000.00 дол. — Йоанна і Мирослав Гентоші в пам'ять сестринки і похресника, Евгена-Маркіяна Ванчицького; Неоніля Кліш (в пам'ять брата і брата).

600.00 дол. — 86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж., (передано збіркову листу ч. 1).

500.00 дол. — Надя Мандрусак через 28-ий Відділ СУА.

463.50 дол. — 38-ий Відділ — Денвер, Кольорадо (збіркова листа в пам'ять Меланії Білосурської).

Лея з мамою і візочки, які закуплено для неї.
Lea with her mother in one of the carriages donated by UNWLA.

461.00 дол. — Володимира і Стефан Сливоцькі, Нью-Йорк.
350.00 дол. — о. Ярослав Тростянецький — Лос Анджелес від д-ра Палашевського в пам'ять батьків Івана і Параскевії.
по 300.00 дол. — 93-ий Відділ — Гартфорд Кон.; панство Солан через 102-ий Відділ.

по 200.00 дол. — д-р Стефанія і д-р Юрій Бережницькі в пам'ять бл. п. Мирослави Кривяк; Дарія Витанович (членка 64-го Відділу з нагоди народження правнучки Оленки Марії Білик); Лідія Яців (через 89-ий Відділ).

по 150.00 дол. — Анастасія Смеречинська (через 47-ий Відділ); 35-ий Відділ — Озон Парк, Н.Й.

Софійка Качоровська /6 років/, сирітка, сестра Дюнися і Люїзи.

Sophia Kachorovskij — one of the orphans.

Хворі сирітки: зліва Дюнися/7 років/і Люїза /5 років/Качоровські.

Deonisii and Louisa Kachorovskij — Sophia's brother and sister.

по 100.00 дол. — 89-ий Відділ — Стефанія Барановська; Ксеня Карпевич-Ренфоре (через 64-ий Відділ); 89-ий Відділ — Кергонксон, Н.Й.; Марта Сидір — Парма, Огайо; 78-ий Відділ — Вашингтон; Марія Холєвчук (через 47-ий Відділ).

по 60.00 дол. — Дарія Костів (з нагоди 95-ліття народження Анни Варчак); П. Щур — з нагоди 95-ліття народження Анни Варчак.

51.00 дол. — Катерина Значко (через 49-ий Відділ у пам'ять чоловіка бл. п. Михайла).

по 50.00 дол. — Василь і Анна Макухи — 49-ий Відділ; Наталія Миколаєвич — через 79-ий Відділ у пам'ять брата Аполінарія Луценка; Надія Стадницька — 28-ий Відділ.

30.00 дол. — Александра і Мирон Стебельські (через 86-ий Відділ у пам'ять бл. п. Стефана Шевчука).

25.00 дол. — Родина Берч (через 49-ий Відділ, у пам'ять Михайла Значка).

по 20.00 дол. — Марія Кузьма — Фльоріда; Ольга Муссаковська (28-ий Відділ у пам'ять Юліана Охримовича).

Зібрано разом: 6,890.50 дол.

Щиросердечно дякуємо жертводавцям

Лідія Черник, референтка суспільної опіки СУА

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Вплати від 1-го до 31-го грудня 1986 р.

2,500.00 дол. — д-р І. Гребеняк, Ловдонвіл, Н.Й.

1,500.00 дол. — Я. і А. Михайловичі, Чікаго

1,200.00 дол. — В. і А. Маруцаки, Кліфтон, Н.Дж.

1,000.00 дол. — Н.Н., Фльоріда, Н.Н., Конн.

700.00 дол. — Замість квітів у пам'ять бл.п. д-р Адама Якимова

650.00 дол. — Е. і М. Наливайки, Міннеаполіс

по 600.00 дол. — О. І. Гафтковичі (через 47-ий Відділ СУА), 102-ий Відділ СУА

525.00 дол. — д-р Л. і О. Кузьмаки (через 86-ий Відділ СУА)

по 500.00 дол. — А. Куцан, Спрінгфілд, Іл.; Ю. і А. Мицаки, Форест Гілс, Н.Й.

по 400.00 дол. — Братство Українців Католиків ім. о. М. Шашкевича, Канада (через д-р Ю. Левицького), З. і М. Василькевичі (через Округу Дітройт), М. Гайда, Канада (через д-р Ю. Левицького), М. Кіць, Франклін Парк, Н.Дж., Р. Колтунюк, Лейквуд, Ко., М. Крамарчук (через 47-ий Відділ СУА)

по 400.00 дол. — М. і Г. Тицькі (через 47-ий Відділ СУА), М. Шанайда, Канада (через д-р Ю. Левицького), Б. і С. Шепеляві, Колюмбія, Мд.

по 350.00 дол. — М. і Е. Лозинські, Сан Сіті, Ар., — І. і М. Процінські, Аннендейл, Ва.

по 300.00 дол. — М. Барабах, Лонгмедов, Ма., д-р Д. Пелех, Чікаго, Дж. і Е. Солани, Манстер, Ін., М. і Л. Чолгани, Пассейк, Н.Дж., д-р А. Школьник (через 7-ий Відділ СУА), А. Школьник (через 7-ий Відділ СУА), П. і Л. Яцеві (через 89-ий Відділ СУА)

260.00 дол. — Округна Управа, Філядельфія

по 250.00 дол. — Я. і О. Барткові, Філядельфія, О. і Н. Даниші, Сіеттл, Во., А. і Л. Долинські (через 86-ий Відділ СУА), А. і Х. Козаки, Кентон, Ма., Д. Кузик, Трентон, Н.Дж., Е. і З. Савчини, Еванстон, Ва., О. Рак (через 64-ий Відділ СУА), Союз Українок Австралії ім. Лесі Українки, д-р Т. і В. Сендзіки (через 11-ий Відділ СУА), Р. і А. Чорнобилі (через 47-ий Відділ СУА), А. Ховайло (через 62-ий Відділ СУА), 92-ий Відділ СУА, А. і М. Цибрівські, Міпвокі, Віс.

Бл. п. Ярослав Тростянецький народився 29-го вересня 1921 р. в селі Манаїв, Зборівського повіту в Західній Україні в родині Дмитра і Евдокії з Іванчишиних.

З юних літ, ще на рідних землях став активним членом визвольної боротьби і присвячував увесь свій труд громадській, культурній і політичній діяльності. Ця любов і почуття обов'язку служити рідному народові залишилися в ньому до кінця життя. Після довголітньої культурно-освітньої діяльності, рішився стати священиком, щоб на старші роки працювати для української церкви і народу. По закінченні студій 1979 р. висвячено його на диякона, а через 5 літ на 63-ому році життя, 17-го червня 1984 р. Владика Іннокентій Лотоцький висвятив його на священника. Він працював у парафії в Лос Анджелес. О. Ярослав Тростянецький був щедрим жертводавцем. Довідавшись про "Фонд Медичної Допомоги хворим дітям і молоді" часто посилав пожертви на ту ціль і заохочував інших іти його слідами. Часті його листи додавали нам більшої заохоти до нашої праці та допомагати потребуючим — хворим дітям.

30-го жовтня 1986 р. несподівано відійшов у вічність на 65-му році життя. Похоронні обряди відслужено в Лос Анджелес, а тілні останки Покійного спочили на цвинтарі в Гартфорді, Конн.

У своєму завіщанні о. Ярослав Тростянецький залишив на "Фонд Медичної Допомоги" — 7,000 дол., які передав виконавець останньої волі Покійного.

225.00 дол. — М. Галуска, Вайтгол, Па.

200.00 дол. — Е. Блавацька, Філядельфія, Па., Д. і Л. Біловчук (через 4-ий Відділ СУА), Б. Біловчук (через 4-ий Відділ СУА), Будучність, Дітройт, д-р І. і М. Галії, Вайнленд, Н.Дж., Е. і О. Гаврилюки (через 22-ий Відділ СУА), д-р М. і І. Головаті (через 102-ий Відділ СУА), д-р В. і І. Гординські, Лівінгстон, Н.Дж., М. Гординська, Дітройт, д-р М. Іванців (через 102-ий Відділ СУА), Л. і М. Іваськові, Гантсвіл, Ала., Л. Брикович, Канада (через д-р Ю. Левицького), Жін. Орг. Лесі Українки, Канада (через д-р Ю. Левицького), І. Заяць, Канада (через д-р Ю. Левицького), Я. і А. Дячуки (через 22-ий Відділ СУА), М. Костів, Н.Й., О. і А. Колтунюки, Лейквуд, Ко., М. Лебо, Гілсайд, Н.Дж., Р. Лучечко, Джерзі Сіті, Н.Дж., М. і М. Ломаги, Денбурі, Конн., Л. Левицька, Канада (через д-р Ю. Левицького), Ліга Укр. Кат. Жінок, Монреаль (через д-р Ю. Левицького), В. Микулинський, Канада (через д-р Ю. Левицького), З. і І. Михайлюки (через 47-ий Відділ СУА), І. і М. Матковські (через 120-ий Відділ СУА), В. Остап'як, Кліфтон, Н.Дж., д-р Р. і Д. Пундії, Чікаго, Іл., Д. і А. Пужики (через 102-ий Відділ СУА), "Просвіта", Канада (через д-р Ю. Левицького), М. і Л. Стасюки, В. Сенека, Н.Й., д-р В. Савчук, Гемтремк, Міч., д-р Л. Стівбун, (через 7-ий Відділ СУА), Я. і М. Томоруги, (через 83-ий Відділ СУА), Б. і Х. Турченюки (через 90-ий Відділ СУА), Г. Чорний, Форт Лі, Н.Дж., Ю. і Д. Чорнобилі (через 47-ий Відділ СУА), І. і О. Юрчуки (через 86-ий Відділ СУА), Р. і А. Яськові (через 86-ий Відділ СУА), 21-ий Відділ СУА, Бруклін, 89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й., 93-ий Відділ СУА, Гартфорд, Конн., Українське Мед. Товариство, Монреаль (через д-р Ю. Левицького)

150.00 дол. — Б. Осадца (через 11-ий Відділ СУА)

140.00 дол. — В. Костик (через 17-ий Відділ СУА)

100.00 дол. — В. і М. Вакуловські, Філядельфія, Па., д-р М. Гнатик (через 102-ий Відділ СУА), Р. Дигдало (через Округу Дітройт), В. і Л. Колодчини (через Округу Дітройт), Е. Чорнопирська (через 47-ий Відділ СУА), Н. і А. Радовичі (через 93-ий Відділ СУА)

Докінчення на ст. 34

ХРОНІКА

ОКРУГА ОГАЙО

Хроніка за 1985 рік

ВІДДІЛИ	МІСЦЕВІСТЬ	ГОЛОВА ВІДДІЛУ
7-ий	Акрон	Олена Мартинюк
8-ий	Парма	Дарія Роговська
12-ий	Парма	Евгенія Гіцинська
33-ий	Клівленд-Парма	Ірина Кашубинська
60-ий	Клівленд	Марія Тачер
69-ий	Лорейн	Оксана Пакуш
116-ий	Ірі, Па.	Ляриса Шпон

Голова Округи — Тетяна Сілецька.

Від культурно-освітньої референтури Округи Н. Винярска виголосила доповідь "Родина мистців Кричевських". Доповідь була ілюстрована прозірками. При тому влаштовано виставку картин Кричевських, вивозичену з приватної колекції у Клівленді.

Спільними силами всіх Відділів переведено "Організаційні дні Округи" 12-го і 13-го жовтня, 1985 р.

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий: Загальні збори відбулися 24-го лютого 1985 р., голова Е. Гіцинська. Висота вкладки 25.00 дол., включає передплату журналу "Наше Життя". Число членок 20. До Відділу вступила Лідія Базарко. На пропозицію референтки зовнішніх зв'язків Відділ став членом: Federation of Women's Clubs of Greater Cleveland. 5 членок входить до Округної Управи. Відділ брав участь в "Організаційних днях". Відбуто 5 ширших сходин.

Відділ 33-ий: Референтка Стефанія Вільшанецька. Приєднано 5 членок, а дві внесли заявки на 1986 р. Вибуло 4. Стан 81 членка. Впорядковано членські заявки — частинно доповнено бракуючі. Виготовлено новий список членок і перевірено списки для повідомлень, які виконують Ольга Городиська, Дарія Говикович, Зеня Ярош, Володимира Полянська і С. Вільшанецька. Відбулося 5 засідань управи і 6 ширших сходин. На Округному З'їзді було 8 делегаток, члени Округної Управи і гості. До Управи крім голови ввійшло 5 членок, а до Контрольної Комісії одна. Пересічна присутність на сходинах 25 членок. Вплата вкладок майже 100%. На фонд СУА ім. О. Лотоцької зібрано 90 дол.

Референтка брала участь у сходинах УЗО і на вгощанні союзники з Н.Й. Оленки Геймур, яка виступала на Академії 22-го січня. Загальні збори відбулися 10-го лютого, головою перевибрано І. Кашубинську. Делегатками до УЗО вибрано І. Шкарупу і С. Вільшанецьку. Відділ є членом УККА, УЗО і Українського Музею-Архіву в Клівленді. Привітано із 90-літтям почесну членку Відділу Марію Янів. Членку засновницю І. Яремко, управа вгощала в ресторані з нагоди її 75-ліття, а організаційній референтці С. Вільшанецькій складено побажання з нагоди її 65-ліття уродин і у день іменин.

Референтка очолювала різдвяну зустріч у січні і передсвяточний базар.

Відділ 60-ий — брав участь в "Організаційних днях Округи". Число членок 10.

Відділ 69-ий — Загальні збори відбулися 21-го квітня 1985 р. Число членок 20. Відбуто 4 сходини управи і 12 ширших сходин. Померли 2 членки — А. Деркач і О. Величко, засновниця 69-го Відділу. Відділ брав участь в "Організаційних днях Округи".

У листопаді виїхала до Акрону засновниця і бувша голова Відділу Ірена Свистун.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий: Референтка прочитала на сходинах у грудні нарис про бл.п. Олену Лотоцьку. Замовлено 75 книжок М. Долота "Execution by Hunger" і членки їх розпродали. При Відділі існує Гурток Книголюбів, до якого теж належать членки 7-го Відділу з Акрону та не-союзники. Восени відбуто 51-ші сходини, на яких дискутовано повість О. Ізарського "Полтава". Присутній на сходинах був автор, який розказував цікаві моменти з цих часів. З нагоди цих сходин виготовлено список досі прочитаних творів і роздано членам гуртка.

Відділ 33-ий: референтки Ольга Демянчук і Люба Мичковська. 3-го березня д-р Я. Кривяк виголосив доповідь п.з. "Постать Великого Митрополита Андрея" в 40-ліття знищення Москвою єрархії УКЦ в Галичині.

17-го березня референтка Відділу спільно з референткою Округної Управи zorganizували буфет на вечорі "Життя і творчість родини Кричевських". Дарія Кульчицька передала до радіо W.C.U.V. стрічку з записом Воскресної Утрені Бортнянського у виконанні церкви св. Варвари у Відні із життєписом композитора, описом українських великодніх звичаїв і писанки. Передача відбулася кілька разів. Відділ одержав подяку. 20-го квітня реферат С. Стецишин п.з. "100-ліття Українського Жіночого Руху" прочитала І. Кашубинська і висвітлила прозірки, які збрала і пояснила Любов Волинець. 3-го травня святочні сходини: Слово присвяти українським матерям і реферат про визначну українку д-р Софію Окуневську-Морачевську, першу лікарку в Австрії, виголосила О. Демянчук. Нарис Миколи Галія "Дорога Мамо, у Твій День — День Матері — сповідаюся Тобі" прочитала І. Кашубинська.

23-го червня сходини присвячені батькам, головно членам Першої УД УНА. Нарис О. Новицького "Мій Батько" відчитала О. Демянчук, а Л. Мичковська вірш Боженни Коваленко.

22-го вересня відбулося інтерв'ю з о. Іваном Піпкою з Команчі про "Українські церковні і громадські справи в Польщі" та про вражіння з подорожі і зустрічей з українцями. 17-го листопада: святочні сходини в 10-ліття смерті голови СУА бл.п. Олени Лотоцької. О. Демянчук прочитала: "Пам'яті О. Лотоцької" — Л. Волинець; виїмки зі статті Чорнобривець "О. Лотоцька у Німеччині", "У першу річницю" — У. Любич і "Спасибі" О. Лотоцької. І. Кашубинська поділилася особистими споминами про незабутню визначну постать Покійної.

22-го листопада прозірки з перебування в Європі 1985 р. — Дельта Дунаю, зустріч із нащадками Запорозжців — південна Швайцарія. Цікаві переживання і пояснення подала Л. Мичковська.

Відділ 116-ий: На сходинах Відділу відчитано статті на такі теми: Марти Богачевської-Хом'як "Український Фемінізм", із "Свободи" Іванни Савицької спогад "Арабський Світ" і

спогади про патронку Відділу св. п. Олену Лотоцьку. Отець Юліан Кубійний перевів дискусію про ролі батьків, церкви та рідної школи у вихованні наших дітей та збереженні наших традицій. Для членів і громади висвітлено фільм УНС "Гелм оф Дестіні".

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 7-ий: Різдвяна зустріч з участю членок з родинами і гостей. Олена Мартинюк, голова, відкрила свято молитвою, а відтак привітала присутніх кутею. Програму підготувала культурно-освітня референтка Ляриса Музичка. Вона відчитала вірш Богдана Лепкого і короткий опис різдвяних звичаїв в Україні. Опісля попросила присутніх розказати про різдвяні звичаї в їхніх околицях України. Програма закінчилася спільним колядуванням.

10-го березня відбулося Шевченківське свято з участю громадянства. Програма включала реферати українською й англійською мовами, деклямації обома мовами, пісні, виконані жіночим тріо та з дитячої інсценізації. Програму виконали майже самі членки Відділу і їхні діти.

24-го березня відбувся показ писання писанок і продаж великоднього печива. Інформацію про писанки та практичну лекцію для учасників провадила членка 60-го Відділу Дженні Бокар із Клівленду.

4-го серпня відбувся пікнік для членок з родинами і для запрошених гостей в домі голови. Перед пікніком розпродано льоси на вигреш речей, дарованих членками. Це були: олійна картина, вишиваний рушник та 4 писанки. Дохід призначено на Пресовий Фонд "Нашого Життя". 10-го листопада культурно-освітня референтка запросила Зенона Еліва з доповіддю на тему "Скитське золото й Україна".

Відділ 12-ий: "Показ моди" — вишиваний одяг (дитячий і для дорослих) та елегантні моделі з приватної крамниці влаштовано 12-го травня. Головою комітету була Таня Кісмос, а Неля Винярска подарувала свою картину на льотецію.

26-го вересня влаштовано спільно з 33-ім Відділом "Літературний вечір" поетеси Віри Вовк. Продажем книжок авторки зайнялася О. Мартинюк, музейно-мистецька референтка Округи. Слово про поетку прочитала Д. Городиська.

33-ій Відділ: 13-го січня різдвяна зустріч: засвічення символічних свічок, голова І. Кашубинська. Вірш Завадовича "Іде коляда до нас у гості" — О. Демянчук, "Порівняння різдвяних звичаїв Західної і Східної України" на підставі виймків із повісті М. Остромира "По той бік Черемошу" і Г. Журби "Тодор Сокіл" — М. Грушкевич. Виймки з листів-подяк стипендістів прочитала І. Вовк. В'язанку коляд відіграла мандолінова оркестра емеритів, під проводом І. Полянського. Присутніх 80 осіб — членок з родинами й отці з парафії св. Йосафата.

На спільній вечері Сестрицтв Українських Католицьких Церков І. Кашубинська висвітлила і пояснила копії українських ікон Матері Божої, зібрані для Марійського Центру в Дейтон, Огайо.

26-го — зустріч з поетесою В. Вовк, яка розказала про свою літературну працю і прочитала деякі твори. Закуплено "Триптих".

19-го жовтня — численна участь членок у відзначуванні 85-ліття проф. В. Кубійовича. 26-го — несподіванка для довголітньої членки, акторки Тамари Крижанівської, у її 80-ліття, спільно з акторами української сцени. Голова

привітала ювілятку, вручила їй на пам'ятку нашійник з квітками і прочитала допис О. Новицького про її чоловіка: "Бл.п. Микола Крижанівський і український театр". Привіти склали голова Театрального Гуртка Вілінський і другі. На кінець висвітлено прозїрки з її життя.

Відділ 60-ий: серед різних етнічних груп перевів показ українських різдвяних звичаїв і страв в одній з найбільших місцевих департаментових крамниць, за що отримав призначення від управи крамниці й публіки. Завдяки М. Тачер, яка сповняє також функцію імпрезової референтки висвітлено прозїрки мистця Василя Курилика п.з. "Страсті Христові", а також фільм "Українська вишивка".

Відділ 69-ий: Членки взяли чисельну участь в "Організаційних днях Округи". Танцювальна група виступала на "Інтернаціональному фестивалі" та "Веселому вечорі" в Лорейні. Відділ щороку відзначає "День Незалежності".

Відділ 116-ий: 1-го червня Відділ узяв участь у Міжнароднім балю з прибранням українського стола. 2-го листопада Відділ взяв участь у святочнім ярмарку Ірі Філгармонії: продавали книжки, мистецькі вироби, українські страви й печиво. Танцювальна група пописалася гарним виступом. 15-го листопада відбувся прощальний обід у честь активних членів нашої громади Ірени та Романа Свистунів. І. Свистун була засновницею Відділу та його головою 4 роки. Цим обідом також відзначено десятиліття заснування Відділу. 16-го грудня відбулося Свято Миколая для всіх українських дітей в Ірі; учні нашої школи приготували сценку, коляди й танці. 22-го грудня членки зійшлися в хаті Ірени Бравн на святочний чайок.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий: Референтка пропагує запис дітей на новий шкільний рік, веде касову книжку світлички, яка існує від 1973 р. Учителькою є членка Відділу Дарія Федорів. Вписаних дітей — 10. Учительки світличок 12-го і 33-го Відділів приготували гри і заняття для дітей під час "Організаційних днів Округи". Світличка мала різдвяну програму і закінчення року. На ці імпрези запрошується батьків.

Відділ 33-ий: Референтка Анна Тарнавська, касирка світлички Зеня Ярош. Відділ веде світличку безперервно від 1983 року. Садівничкою була Марія Антонів, помагали студентка Нізя Кравс і Оксана Мельник. Зайняття відбувалися кожної суботи в спільній з 12-им Відділом кімнаті СУА, відповідно пристосованій до потреб світлички.

Дітей було 17, з пересічною участю 15-ти малят. Відзначувалося відповідними гутїрками дні 22-го Січня, Т. Шевченка і 1-го Листопада. Діти виступали з пописом на "ялинці" Рідної Школи. Референтка А. Тарнавська показувала писання писанок. На "День Матері" зі закінченням року — діти під час програми вручали мамам вазонки з квітами, які закупила референтка. Під час переходу до нового собору діти сипали квіти перед Найсвятїшими Тайнами, які ніс владика Роберт Михаїл.

Під час "Дня СУА" 12-го жовтня садівнички обох світличок мали для всіх дітей програму, забаву і гостину влаштовану Округою.

Діти дістали від референтки рукавички-"зайчики", якими радо бавилися. Також заповняли кольорами відбитки писанок, образків на кожну букву і на числа від 1-10, які приготувала референтка, а на "День Подяки" обдарувала дітей чоколядками.

Відділ 116-ий: провадить українську школу і танцювальну групу "Золоте Колосся". Директором школи та виховною референткою є Оріся Мохнач-Дейл. Під проводом мамів-союзнянок діти вивчають українську мову, дещо з історії, культури й мистецтва, співають українські пісні, танцюють народні танки та приготують виступи. Двадцятьоро дітей у віці від 4 до 18 років поділені на передшкілля і три класи. Цього року діти приготували виступ на "Ярмарок Ірі Філгармонії" і на Свято Миколая. Учні їздили до Сейнт Кетринс, Канада на виступ танцювальної групи "Дунай" а четверо брало участь у танцювальному таборі Роми Богачевської на "Верховині".

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий є меценатом і членом Українського Музею. П'ять членок Відділу є членками УМ. Три членки входять до Комітету Окружної Управи "Українська Спадщина".

Відділ 33-ий — референтка Марія Антонів і Марія Юрків. 13-го січня виготовлено традиційні декорації столів на різдвяну зустріч. Лютий-березень на виставці Комітету Українська Спадщина в "Малому Театрі" Лейквуд показано народні строї, головні весільні убори і "дивень". Дарія Говиків з чоловіком Ярославом виготовила для преси знімки 8 сорочок. А. Глинська та І. Кашубинська при допомозі п. Глинського впорядкували деякі народні строї в "Українському Музеї-Архіві".

У квітні Л. Медицька перевела одно-тижневий курс вишивання в парафії о. Трояна в Ст. Клер, Па. з показом вишивки та її прикладнення. Марія Янів подарувала блюзку, вишиту чернігівським узором.

І. Кашубинська брала участь у конференції народного мистецтва СФУЖО. В червні на виставці етнічних груп в Ситі Гол, Клівленд показано весільні головні убори — заліщицький і гуцульський та з печива "дивень" з Полтавщини.

Майже виключно наші членки, парафіянки св. Йосафата, виготовили декорацію Святилища і прибрали столи на бенкет у день переходу 24-го червня до нового собору. Започатковано навчання полтавських мережок і низинки — навчали М. Антонів та І. Кашубинська. Користало 5 осіб. Тамара Крижанівська подарувала 36 цалеву ляльку, щоб одягнути її в правильний дитячий полтавський народній стрій. Передано до музею в Римі лемківську дерев'яну тарілку. Закуплено 2 космацькі запаски, шито заліщицьку обгортку. Придбано шафу на строї. Членки С. Цегельська і М. Футей-Юрків працювали при виставці українського мистецтва на Фестивалі Етнічних груп у Ст. Пітерсбург, Фла. Я. Гергель була на засіданні міста Клівленду щодо побудови скульптури з керамічних плиток від етнічних груп. Роздано масово членські заявки і інформації УМ. Впорядковано цілість жіночих заліщицьких і полтавських стрій та козацькі шаравари і жулан із поясом.

Відділ є членом і потрійним меценатом УМ. До музейної крамнички Мирося Грабець передала 10 речей від 6 членок.

116-ий Відділ є членом Українського Музею; у звітному часі приєднано 8 членів Музею. Влаштовано великодню виставку в публічній бібліотеці та виставку писанок в "Ірі Арт Мюзіум". Відділ зібрав матеріали (знімки, літературу, мистецтво...) на постійну збірку історії українського поселення в Ірі, що зберігається в архівах бібліотеки Мерсігирст Каледж.

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

12-ий Відділ зложив датки через Окружну Управу, на садочок в Бельгії та поштові оплати книжок і журналів до Південної Америки. Старанням референтки суспільної опіки вислано на перевірені адреси пакунки до Польщі, Парагваю та Бразилії.

Відділ 33-ий: Референтки — Стефанія Городиська, Іванна Вовк — стипендій і Дарія Микита — писання листів. Члени комісії: А. Перепічка, М. Юрків, М. Антонів, І. Стахур. Фонди на допомогу: з коляди, писанки, виграшів і датків виносили 1,530.22 дол. Коляда членок дала 596.00 дол., а 18 членок зібрали під трьома українськими католицькими церквами на "Писанку" 670.00 дол.

3 великодніми "кошичками" відвідано 9 хворих членок і 9 жінок і мужчин у старечих домах. Працювало 9 членок. А. Тарнавська опікується старенькою жінкою, примістила її в старечому домі.

Вислано 36 пачок ваги 900 ф., одну політичному в'язневі, 32 до Польщі і 3 до Бразилії. Передано награні касети для незр'ячого за "залізною заслоною". В пакунках переслано крім вживаного одягу, нитки до вишивання, шкільні прибори, прибори до шиття і харчі, 100.00 дол. дітям на черевички до Бразилії, 200.00 дол. до Польщі трьома Згромадженням Сестер і на будову гуртожитку, 50.00 дол. до сиротинця у Філядельфії. Голова попрощала добродія о. кан. В. Грабця, який переїхав до пансіону І. Франка в Торонто. На пам'ятку подаровано йому вишиваний рушничок.

В різдвяний час М. Антонів зорганізувала відвідини 11 хворих членок і двох не-членок з печивом. Печиво подарували 7 осіб, їздило 5 членок.

Переслано 6 річників "Нашого Життя" за 1985 р. до Бразилії, "Бабусі" в Польщі вислано 2 пачки. Передплатується 2 "Веселки" до Польщі. Переслано 12 стипендій на суму 2,335.00 дол. від 5 членок з чоловіками, 2 збірні стипендії від членок, 4 від 3 спонзорів зпоза Відділу і одну стипендію з датків "Замість квітів". Членка Д. Говиків з чоловіком оплачують стипендію безперервно від початку акції, вже четвертому стипендіятові з цієї самої родини.

З нагоди народження донечки Анни Марії відвідано членку Марію Лендел з хлібом-тортом і дарунком. В шпиталях відвідано 5 осіб. Переслано 32 картки з побажаннями і співчуттям. На садки в Бельгії переслано 15.00 дол. Відділ взяв участь у похоронах довголітньої спонзорки бл. п. Нелі Вовк і бл. п. Марії Музички членки УМ і довголітнього сибірського в'язня. Голова виголосила прощальне слово в заупокійній Службі Божій по бувшій голові Відділу бл. п. Ярославі Данилевич.

На Зелені Свята Відділ виготовив і зложив вінок від СУА під пам'ятником українських вояків на цвинтарі УКЦ.

Відділ 69-ий вислав пакунки потребуючим.

116-ий Відділ вислав 2 пакунки одяжі до Польщі та 4 пакунки до Південної Америки.

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ

Відділ 33-ий. 12-го січня членки брали участь в акції солідарності з політичними в'язнями. На проклямації Українського Дня Незалежності в Ситі Гол Клівленду, були заступниці голови, О. Демянчук і А. Тарнавська. 24-го березня членки взяли участь у "Дні Героїнь" і чисельно підписали листи з протестами проти вживання фальшивих советських свідчень в американських судах. Вислано понад 40 карток до президента, сенаторів, суддів і конгресменів.

Дарія Кульчицька написала протест щодо неправильностей у каталозі з різними церковними речами і між іншим плястиковими відбитками українських узорів для "писанок" фірми Lenar Product, Little Falls, N.J. 26-го травня голова була на загальних зборах УЗО. 29-го членки вітали Патріярха УПКЦ Їх Блаженство Мирослава Івана. Крім виголошення привітання на лєтовищі, голова передала під час бенкету дарунок до Музею в Римі.

Голова була присутня і привітала о. митрата С. Ганкевича і дружину з їх 35-літтям подружжя, його 35-ліття священства і 25-ліття праці в парафії УПЦ в Клівленді. Членки взяли численну участь у святкуванні 50-ліття Українського Золотого Хреста, і в зустрічі в жовтні з головою СФУЖО Марією Квітковською. В листопаді включилися в акцію протесту в справі Медведя. Вислано телеграми і демонстровано перед будинком суду. Марія Грушкевич дальше начитує касети українською мовою для незрячих. Вже начитала їх понад 100. До Федерації Жіночих Клюбів у Клівленді вписалося 30 членок.

116-ий Відділ є членом Міжнародного Інституту і брав участь у його балю. Інші форми зв'язків, це участь в "Ярмарку Філгармонії", збірка в архіві в Мерсігірст Каледж, мистецькі виставки, реферат Ориси Мохнач-Дейл про Україну для жіночої організації AAUW та покази писання писанок у клубах і школах.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий. 16 членок передплачують "Наше Життя". Референтка приготувала дописи про "Показ моди" до "Свободи", "Ukrainian Weekly", "Parma Post". Виготовила летючку про літературний вечір Віри Вовк і таблиці пресової референтури на "Організаційні дні Округи".

Відділ 33-ий — референтка М. Грушкевич. На сходинах обговорено постанови ХХ Конвенції, що кожна членка обов'язана передплачувати журнал "Наше Життя", за що відповідає управа Відділу. У висліді переслано 29 передплат у сумі 435.00 дол. з проханням прислати до Відділу 14 річників, щоб роздати бібліотекам. В "Нашому Житті" ч. 6/85 був поміщений допис М. Грабець про загальні збори Відділу. В клівлендському щоденнику "Плейн Ділер" з 30-го травня був допис і знімок, як заступниця голови Округи Н. Дейчаківська і наша голова хлібом вітали їх Блаженство Патріярха УПКЦ на лєтовищі. Вислано 6 річників "Нашого Життя" до Бразилії. Відділ передплачує 2 примірники "Веселки" до Польщі. Допис про діяльність 33-го Відділу за 1984 р. до "Свободи" пера М. Грабець.

Відділ 69-ий — пресова референтка Марія Андрійович вислала до преси посмертну згадку про бл. п. А. Деркач.

ГОСПОДАРСЬКА РЕФЕРЕНТУРА

Відділ 12-ий — господарська референтка координувала буфети на імпрезах і сходинах Відділу, допомагала при буфетах Округної Управи. Відділ дальше розпродує свої куховарські книжки.

Відділ 33-ий: референтка Зєня Ярош, при допомозі І. Романів, М. Полянської, М. Юрків. 13-го січня відбулася різдвяна зустріч: обід для 80 осіб — просфора, кутя, узвар і традиційні страви: борщ з пиріжками, голубці, вареники і печиво. Страви приготували 13 членок а подавали 8. 12-го лютого на місячну виставку спечено "дивень". Придбано — "ростери" з підгріванням. До великодніх "кошичків" печиво і писанки дало 6 членок. 28-го травня під час Округного З'їзду Відділ зорганізував полуденок. В днях 24-го травня, 14-го і 21-го червня продаж печива при парафії св. Йосафата і датки 13 членок принесли 171.75 дол.

У вересні на ширших сходинах відбувся показ печива з приписами: лемківські пампушки, сухарики з Цєблова і легкий чоколадовий торт з "Чорного Лісу". Зустріч з В. Вовк — пиріжки, паста зі сухариками і солодке. 12-го і 13-го жовтня "День СУА" печиво дали: М. Футей, І. Вовк, С. Вільшанецька і І. Кашубинська. 19-го на 85-ліття проф. Кубійовича печиво дали: Д. Говикович, Л. Волошин, і І. Кашубинська. 26-го на несподіванку Т. Крижанівській — печиво, "пасту" і вино принесли В. Смаль-Стоцька, І. Кашубинська. 8-го грудня на базар дало 26 членок 30 різного роду печив (12 тортів), борщ, каву, 18 членок готівку, 1 картину, вишивку і п'ять речей на виграш. До різдвяних пакуночків для хворих печиво дало 7 членок. З. Ярош старалася про каву і солодке на всі сходини й імпрези. Вона також заготовляла потрібні прибори і продукти.

Відділ 60-ий брав участь у "Різдвяному базарі".

Відділ 69-ий з продажу вареників заплатив залеглі передплати за "Наше Життя". Влаштовано 2 базари: один при церкві, другий на запрошення Американського Жіночого Клубу.

Відділ 116-ий — Референтка дбала про перекуски на сходинах, імпрезах та про обід на річних загальних зборах. Вона також зорганізувала участь Відділу у "Святочному Ярмарку Ірі Філгармонії".

Ірена Кашубинська

ПІВНІЧНИЙ НЬЮ-ЙОРК

Організоване жіноцтво СУА Округи Північного Нью-Йорку відбуло свій щорічний делегатський з'їзд 20-го квітня 1986 р. в Бофало, Н.Й. У з'їзді взяли участь відділи: 46, 47 і 120 з Рочестеру, 68 із Сиракюз та 49 і 97 з Бофало. Головну Управу заступала Олександра Кіршак.

Звітування голови та поодиноких референток управи накреслили живий образ активної діяльності, їхнього розуміння сучасного становища та на снаги усього патріотичного членства до своїх завдань.

На окрему увагу заслуговує відзначення з'їздом історичних подій: 60-ліття СУА і 10-ліття смерті Олени Лотоцької. Слово про 60-ліття СУА виголосила представниця Головної Управи Олександра Кіршак, в якому з'ясувала розвиток СУА, його проблеми і постаті, що трудом свого життя стали дороговказом для сучасного і майбутнього покоління. Пам'ять про Олену Лотоцьку, постать якої велично височіє на шляху діяльності і росту СУА та є постійним приміром і надхненням членства, вшановано словом Івонні Мартинець та китицями живих квітів, які по-

кляли перед портретом дві наймолодші союзниці Ліда і Зіна Джус. Марта Шмігель рецитувала вірш Бориса Олександрова: "Ні, весь я не вмру". Ліда і Зіна Джус з великим чуттям відспівали три пісні: "Мамо", "Місяць і зіроньки" і "Ой гаю ж мій гаю".

З'їзд проходив у дружній та конструктивній атмосфері з вірою добре виконаного обов'язку супроти своєї організації та всієї української громади.

Нову управу вибрано в такому складі: Голова — Марія Крамарчук; заст. голови Бофало — Ірина Дорошак; заст. голови Рочестер — Ірина Ольшанська; секретар — Галина Снігур; фінансова реф. — Марія

Зліва: Марія Дранка, Олена Хомин, Ева Ковтало (49-ий Відділ США), вносять прапори.

Left to right: Maria Dranka, Olena Chomyn, Eva Kowtalo; (Branch 49) carrying flags.

Докінчення У.М.

Марія Крамарчук, Рочестер, Н.Й. — пропам'ятна відзнака з нагоди 725-ліття м. Львова

Андрій Кулик, Нью-Йорк, Н.Й. — 3 зразки взорів

Дарія Кузик, Трентон, Н.Дж. — тканина доріжка

Софія Є. Левенець, Асторія, Н.Й. — вишиваний рушник

Любов Марголіна, Вашингтон, Д.К. — вишивана скатерть і шість серветок, вишивана подушка

Марія Мотиль, Сонісайд, Н.Й. — вишивана запаска

Олена Назар, Нью-Гейвен, Кон. — різні прібки взорів

Софія Нежд, Трентон, Н.Й. — тканий рушник — доріжка

Вадим Павловський, Нью-Йорк — 2 вишивані серветки, 27 уставок жіночих сорочок з Полтавщини, Київщини та Східного Поділля

Петро Підгородецький, Нью-Віндзор, Н.Й. — шлюбна суконка з 1912 р., корсетка, запаска, вишивана хустина і прібка взору

Марта Плошанська, Чикаго, Ілл. — 7 кінців переміток зі села Поточиськ, Городенщина

д-р Климентій Рогозинський, Бронкс, Н.Й. — 3 сорочки зі Закарпаття, колотушка

Параскевія Ручка, Нью-Йорк — вишиваний рушник із Запоріжжя

Марія Ржепецька, Нью-Йорк, Н.Й. — Рисунок космацького взору

Зліва: Іванна Мартинець (47-ий Відділ) виголошує слово про Олену Лотоцьку, Ліда і Зіна Джус складають кошик із живими квітами під портретом О. Лотоцької.

Left to right: Iwanna Martynec (Branch 49) speaking about O. Lototsky. Lida & Zina Dzus present flowers under the portrait of O. Lototsky.

Костів; музей і мистецтво — Неля Стецьків; **пресова реф.** — Іванна Мартинець; **реф. сусп. опіки** — Тетяна Шутер; **реф. зв'язків** — Марта Шмігель; **архівар** — Ліда Джус; **вільні члени** — Леся Павлович, Леся Телега; **голови відділів** — Ірина Ольшанська, Ірина Руснак, Марія Паньків, Ярослава Гудзяк, Оля Лавні, Дарія Ганушевська; **Контрольна комісія** — Ірина Шмігель — голова; Ірина Михайлюк, Оксана Кулик, Уляна Пилипишин і Надія Бергеншток — заступниці; **Іванна Мартинець** — пресова реф. округи.

Павло Савка, Сомерсет, Н.Дж. — срібний настільний хрест

Мирослава Савчак, Джерзі Сіті, Н.Дж. — вишивана серветка

Галина Скорецька, Нью-Йорк, Н.Й. — килим

Союз Українок Америки 33-й Відділ — Лемківська запаска, лемківська спідниця (від Іванни Вовк); вишиваний рушник, вишивана подушка (від Юлії Гнилки)

Олександра Терлецька, Ньюарк, Н.Дж. — вишивана суконка з 1934 р. виготовлена в робітні "Українське мистецтво" у Львові

Татяна Тершаковець, Нью-Йорк, Н.Й. — 3 прібки взорів

Ірина й Олег Федішини, Нью-Йорк, Н.Й. — збірка різних комеморативних відзнак з України

Розалія Фенчинська, Нью-Йорк, Н.Й. — кругла різьблена касетка, різьблений пояс

Айрис Фредлендер, Нью-Йорк, Н.Й. — шкіряний козацький пояс

Ольга Хома, Нью-Йорк, Н.Й. — вишивана чоловіча сорочка

Цегельська, Сант Пітерсбург, Флоріда — 5 вишиваних серветок, 4 вишивані подушечки на голки

Оксана Шевчин, Рочестер, Н.Й. — пропам'ятна медаля Юрія Дрогобича у 500-ліття першої друкованої книжки з України

Марія Шуст, Нью-Йорк, Н.Й. — різьблені корали

Микола Яцик, Нью-Йорк, Н.Й. — 3 вишивані рушники, 1 прибікка взору

ДО МУЗЕЙНОЇ КРАМНИЧКИ

83-й Відділ СУА:

Марія Скасків — 1 закладку
Марія Палій — 2 подушечки
Оксана Лопатинська — 1 подушечку
Надя Кулинич — 3 подушечки

47-й Відділ СУА:

Марія Крамарчук — 4 вишивані серветки, 2 вишивані закладки

Ірина Гафткович — 1 вишивану доріжку
Ірина Руснак — 4 вишивані закладки
Світляна Соробей — 1 вишивану серветку

46-й Відділ СУА:

Оксана Шевчин — пропам'ятну медалю

49-й Відділ СУА:

Іванна Понятишин — 1 дерев'яну інкрустовану брошку

92-й Відділ СУА:

Дарія Самотулка — 24 вишивані подушечки, 4 закладки

82-й Відділ СУА:

Мирослава Савчак — 2 дерев'яні писанки

1-й Відділ СУА:

Леся Гой — 5 подушечок
Анна Качарай — 5 подушечок
Ольга Кузьмич — 2 постолы
Віра Шуль — 1 медведик, 3 подушечки, 1 закладку

64-й Відділ СУА:

Христина Навроцька — 3 подушечки

72-й Відділ СУА:

Мілдред Луців — 49 відзначок (українсько-американські прапори зі статуєю Свободи)

65-й Відділ СУА:

Теофіля Артимишин — 2 серветки
Софія Понишин — 1 малу серветку, 1 картинку "О. Довбуш", 1 вишивану подушку, 1 серветку, 1 доріжку, 1 вкладку

Надя Кулинич — 3 закладки, 1 вишиваний фото альбом
Ксеня Кузьмич — 1 портрет Т. Шевченка — дерево, 1 портрет І. Франка — дерево, 1 портрет Л. Українки — дерево

Мирослава Савчак — 1 вишивану серветку, 1 керамічну мисочку

50-й Відділ СУА:

Оксана Стельмах — 4 вишивані рушники
Віра Шуль — 2 ляльки в строях, 1 вишиваний альбом, 3 ведмедики, 6 прикрас на ялинку

47-й Відділ СУА:

Марія Крамарчук — 3 вишивані серветки, 1 закладку
Ірина Руснак — 8 подушечок — полтавських, 1 подушечку — низинкою, 2 закладки
Світляна Соробей — 1 серветку вишивану, 3 закладки
Стефанія Залітач — 1 вишивану серветку

33-й Відділ СУА:

Мирослава Грабець — 1 вишивану подушину
Ірина Кашубинська — 2 вишивані подушинки
Юлія Гнилка — 1 вишиваний рушничок
Стефа Цегельська — 5 вишиваних серветок — більших, 4 вишивані подушечки
Марія Кознарська — 1 вишиваний рушник, 1 картину Б. Божемського — олію

Орися Свистун — 3 вишивані подушки, 12 медаліонів з вишивок, 2 ведмедики

Маруся Мачуляк — 2 вишивані рушники, 1 вишивану подушку

5-й Відділ СУА:

Павлина Бужок — 1 вишивану подушечку
Текля Гринчук — 1 вишивану серветку, 2 закладки
Марія Івасюк — 1 вишивану подушку
Євдокія Климишин — книжку "Дерев'яна різьба в Україні", 1 книжку "Історія українського мистецтва в ілюстраціях"

Марія Матраль — 1 вишиваний фартушок, 2 книжки "Українське жіноцтво Дітройту"

91-й Відділ СУА:

Ірена Бачинська — 1 довгу вишивану серветку, 5 менших серветок, 13 закладок, 1 дерев'яну касетку, 1 дерев'яний гриб

Зеновія Зарицька — прикраси на ялинку "їжачки"

ДО МУЗЕЙНОЇ БІБЛІОТЕКИ

СУА — 7 книжок

Євген Луцький — 1 книжку

Марта Тарнавська — 1 книжку

"Просвіта" — *Vinnyter* — 1 книжку

Українська Видавнича Спілка в Лондоні — 2 книжки

І.П. — 8 книжок

Михайло Івасівка — 2 книжки, 10 журналів, 1 книжку

Михайло Бажанський — 1 книжку

Михайло Пежанський — 8 книжок

Марія Крамарчук — 6 книжок

Ольга Гірна — 5 книжок

Борис Филипчак — 1 журнал

Іван Лучечко — 1 книжку

47-й Відділ СУА (зі спадку бл.п. Олени і Миколи Гадзінських) — 5 книжок

Марія Стефанів — 5 книжок, 1 книжку

І.П. — 6 книжок, 3 брошурки

Мирослава Савчак — 9 книжок

"Свобода" — 2 книжки

Таня Шевчук-Бішоп — 3 книжки

Український Тижневик — 1 книжку

Любов Дражевська — 1 книжку

Марія Мотиль — 8 книжок

Орест Стеців — 1 книжку

Стефанія Гніздовська — 339 книжок з бібліотеки св.п. мистця Якова Гніздовського

ДО ФОТОГРАФІЧНОЇ КОЛЕКЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Михайло Івасівка — 1 фотографію, 138 програмок

Розалія Добрянська-Марчак — 1 фотографію

І.П. — 4 фотографії

Володимир Грицин — 110 фотографій

Юрій Яремкевич — 1 фотографію, 4 поштівки

Софія Рудавська (43-й Відділ СУА) — 2 фотографії

Марія Крамарчук — 3 поштівки

Орест Городиський — 13 фотографій

Володимир Галюк — 44 фотографій

Нуся Неметовська (передала М. Богачевська) — 24 фотографії

Ольга Яримович — 6 фотографій

47-й Відділ СУА — (спадок бл.п. Олени і Миколи Гадзінських) — 124 фотографій та документів, 1 альбом, 1 золотий годинник

Зі спадку **бл.п. Вадима і Ольги Павловських** — 2403 фотографій, фільмів, прозорок
Дарія Кузик в ім. мами св.п. Олени Втомової Лисяк — золотий дукач

Щиро дякуємо

Христина Певна,
завідуюча крамничкою

Докінчення СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ

- 75.00 дол.** — Я. і О. Івасечки (через 86-ий Відділ СУА)
80.00 дол. — Замість квітів у пам'ять бл.п. Д. Городиської (через 29-ий СУА)
50.00 дол. — С. і О. Ганушевські (через 47-ий Відділ СУА), д-р М. Єфремов, Н.Й., М. і М. Луцькі (через 43-ий Відділ СУА), Р. Оберлайтнер (через 86-ий Відділ СУА), Дж. і Х. Свищуки, Ст. Луїз, Мо.,
30.00 дол. — Е. і Ю. Логуші, Мілвокі, Віс. — через 51-ий Відділ СУА)
25.00 дол. — Л. Лапичак (через 86-ий Відділ СУА), М. і О. Гнатейко (через 86-ий Відділ СУА)
20.00 дол. — А. Апельгейт (через 86-ий Відділ СУА).

Щиро дякуємо,

Таїсса Турянська,
скарбничка комісії стипендій СУА

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

В пам'ять мужа Теодора складаю **100.00 дол.** на стипендію та **125.00 дол.** для хворих дітей у Бразилії через 47-ий Відділ СУА.

Евгенія Чернопирська, членка 47-го Відділу СУА

В пам'ять моїх Батьків бл.п. Івана і Станислави Гребеняків та брата бл.п. Романа, пересилаю **2,500.00 дол.** на продовження стипендій для моїх студентів-гімназистів у Бразилії.

д-р Ірена Гребеняк

Родина бл.п. д-ра Адама Якимова складає ширю подяку жертводавцям, які замість квітів на могилу, зложили 700.00 дол. на допомогу українським потребуючим дітям у Бразилії через Стипендійну акцію СУА:

- по **100.00 дол.** — д-р і А. Тершаківці, д-р і О. Тершаківці, подружжя В. і Г. Івасикові,
по **50.00 дол.** — подружжя Б. і М. Тершаківці, подружжя Я. і І. Щербанюки, подружжя Я. і В. Кришталські,
по **25.00 дол.** — подружжя І. Тершаківці, подружжя Г. Заславеці,
200.00 дол. — Кука Гойдиш з родиною.

ПРИГАДКА

Шкільний рік уже почався у Бразилії та Аргентині і тому просимо спонсорів влатити стипендії так, щоби ми могли якнайскоріше переслати Вашим учням та студентам. Чеки просимо виписувати на СУА UNWLA INC та вислати до референтки стипендій; UNWLA INC SCHOLARSHIP PROGRAM c/o Mrs. Anna Krawczuk 18 Telegraph Hill Rd Holmdel, NJ. 07733

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Для вшанування пам'яті покійної **Марії Любомири Кузьмович-Головинської**, письменниці, членки 48-го Відділу СУА, мами голови 43-го Відділу Анни Максимович, членки 43-го Відділу СУА і приятелі складають 825 дол. на Пресовий фонд "Нашого Життя":

100.00 дол. — Анна Максимович;

по 30.00 дол. — Ольга і Роман Гаєцькі, Ірена і Володимир Чуми;

по 25.00 дол. — Ростислава Богачевська, Христина і Зенон Дольницькі, Марія і Богдан Одежинські, Дарія Федак, Гурток Книголюбів ім. Ліни Костенко, Ольга Кузьмович;

по 20.00 дол. — Слава Білас, Ірена Гаврилів, Ярослав і Ірена Качанівські, Марія Кондрат, Теодора Кузьмович, Ірина Кушнір, Ростислава Матла, Марія Угорчак, Оксана Поритко, Людмила Чайківська, Олена Шиприкевич;

по 10.00 дол. — Ольга Гайдук, Стефанія Григорчук, Лукія Гриців, Марійка Данилів, Ольга Диміцька, Марія Єсєвська, Анастасія Жилава, Ніна Квашинська, Кароліна Конрад, Марія Куземська, Марта Куземська, Ольга Лукасевич, Марія Луцька, Емілія Михалевська, Евгенія Новаківська, Анна Олійник, Надія Оранська, Стефанія Ракоча, Марія Романець, Іванна Субтельна, Богдан Тодорів, Іванна Федорів, Олександра Шуст, Леся Яцкевич;

по 5.00 дол. — Стефанія Голіната, Оксана Гораєцька, Іванна Осідач, Наталія Прохурська, Ірина Райнер.

30.00 дол. з продажу книжок бл. п. Марії Любомири Кузьмович-Головинської під час "Зустрічі з письменницями і поетками Філядельфії".

Замість квітів на могилу **бл. п. Стефана Мандзій**, чоловіка членки 49-го Відділу СУА, Софії Мандзій, на "Запасний фонд" журналу "Наше Життя" зложили:

- по **10.00 дол.** — Ірина Дорошак, Таня Паславська, Ніля Стецьків; **по 5.00 дол.** — Ярослава Борачок, Александра Грега, Анна Ганицька, Емілія Гринчак, Марія Дранка, Ева Ковтало, Слава Лонг, Марія Паньків, Оріся Перейма, Олена Хомин; **2.00 дол.** — Оксана Салдит; **1.00 дол.** — Анастасія Пугач; **Разом: 83 дол. Ярослава Борачок, касирка 49-го Відділу**

Замість квітів на могилу **св. п. Казимири Лобуш**, членки нашого Відділу, складаємо **50.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". Родині покійної висловлюємо наші глибокі співчуття. **Управа і членки 93-го Відділу СУА у Гартфорді**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Чолій**, мами членки 86-го Відділу п. Ані Твардовської, присилаємо **25.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо наші щирі співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. інж. Юліяна Охримовича**, мужа членки нашого Відділу п. Орісі, пересилаємо **25.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо наші щирі співчуття. **Членки 86-го Відділу СУА, Ньюарк, Н.Дж.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана і Анни Гануцаків**, батьків нашої членки Люби Туркевич, складаємо **25.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". Висловлюємо глибоке співчуття. **Управа і членки 78-го Відділу СУА**

Членки 81-го Відділу СУА, Дітройт складають **25.00 дол.** на Пресовий фонд у пам'ять незабутньої **Меланії Білоскурської** і висловлюють своє співчуття донькам Покійної Орісі й Стефанії, сестрі Дарії Яворівській та всій родині. Спи спокійно Дорога Посестро!

Замість квітів на могилу **св. п. Данила Посацького** складаємо **20.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя", Марійці Білинській, яка є нашою членкою і родині, висловлюємо щирі співчуття. **Управа і членки 93-го Відділу, Гартфорд, Кон.**

Замість квітів на свіжу могилу передчасно померлого **бл. п. Володара Юрія Стефанишина**, сина нашої членки Марії, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя", та висловлюємо п. Марусі і родині наші щирі співчуття. **Управа і членки 89-го Відділу СУА, Кергонксон, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Юрія**, чоловіка нашої членки **Ольги Оршуляк**, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя", та висловлюємо п. Олі наші щирі співчуття. **Управа і членки 89-го відділу СУА, Кергонксон, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу в Україні **бл. п. Еви Комаровської**, сестри нашої членки Марії Черешньовської, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". П. Черешньовській і родині висловлюємо глибокі співчуття. **Управа і членки 99-го Відділу СУА, Вотераліт, Н.Й.**

З приводу відходу у Вічність **бл. п. Оксани Павлів** пересилаємо батькам панству Павлів і сестрі Нусі вислови глибокого співчуття, а замість квітів складаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **99-ий Відділ СУА, Вотераліт, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Кузьми Легкого** батька нашої бувшої членки Галини Полішук складаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". Шановній родині висловлюємо щирі співчуття. **Управа і членки 99-го Відділу СУА, Вотераліт, Н.Й.**

В пам'ять покійної **сестри Марти Цимбалісти**, бувшої голови 65-го Відділу СУА в Нью Бронсвік, складаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд. **Членки 65-го Відділу СУА**

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої Мами нашої членки, **Галини Цігаш** Відділ складає **10.00 дол.** на Пресовий фонд журналу "Наше Життя". **Управа і членки 64-го Відділу**

Для вшанування пам'яті **покійної Анни Олійник**, матері нашої членки, Марії Подоляк, пересилаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд журналу "Наше Життя", а п. Марії з родиною висловлюємо наші щирі співчуття. **Управа і членки 62-го Відділу СУА, Глен Спей, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-р І. Дамбчевського**, мужа п. Анни Дамбчевської і батька Діди Бутенко, наших членок, пересилаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **68-ий Відділ СУА, Сиракузи, Н.Й.**

Замість квітів на могилу трагічно **померлого** сина, Катря Молодовець зложила через 13-ий Відділ СУА, Честер Па. **100.00 дол.** на "Фонд Бабусі". Відділ складає К. Молодовець щирі вислови співчуття.

В пам'ять дорогої тети **Марії Кузьмович-Головінської** складаємо **50.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **Д-р Трувор і Христина Кузьмович**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Кузьмович-Головінської**, складають на видавничий фонд "Нашого Життя": **50.00 дол.** — Наталка і Іван Головінські; **по 25.00 дол.** — Ярослава і інж. Ярослав Букачевські, Ніна і д-р Іван Куйдичі.

В пам'ять нашої дорогої доньки **бл. п. Лесі** та її приятельки **Юліани Ратич**, складаємо **20.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **Марія і Михайло Слободян**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефана Шевчука** пересилаємо **10.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **Василь і Володимира Садівники**

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Головінської**, мами Ані Максимович, складаю **10.00 дол.** на Пресовий фонд "Нашого Життя". **Христина Турченко**

Посмертні згадки

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 2-го липня 1986 р. відійшла у вічність довголітня членка 13-го Відділу СУА в Честер, Па. **бл.п. Анна Сарахман.**

Покійна народилася 1903 р. в селі Вороблевичі, дрогобицького повіту. В 30-их рр. разом з чоловіком виїхала до Франції. По Другій світовій війні подружжя Сарахманів разом з двома дочками переїхали до Америки і поселились в Честері, Па. Покійна вступила до СУА в 1952 р., зараз по заснуванні відділу, і була його членкою понад 30 років. Тиха, скромна, побожна ніколи не відмовилась від праці або матеріальної помочі. Завжди цікавилася працею відділу. Була товариської вдачі, мала багато знайомих і утримувала з ними дружні зв'язки.

Доля не щадила їй важких ударів. Найперше Бог покликав до себе її чоловіка, а опісля стар-

В пам'ять помершої Анни Сарахман склали на Пресовий Фонд "Нашого Життя": по 10.00 дол. — 13-ий Відділ СУА в Честер, Па.; **Софія Мельник, Лідія Кий.**

Родині покійної — дочці Стефі, зятям і внукові висловлюємо співчуття.

шу дочку, а вкінці сама вона спараліжована і в початку хвороби без мови, була віддана до піклувального дому. З посвятою опікувалась нею молодша дочка, котра живе в далекому Техасі і членка відділу, колишня сусідка Анна Візник. Членки відділу відвідували хвору, навіть улаштували їй несподіванку в день народження.

В особі бл.п. Анни Сарахман 13-ий Відділ утратив довголітню, працюовиту і приязну до всіх членку

Нехай пам'ять про неї залишиться посеред нас.

**Управа і членки 13-го Відділу СУА
Честер, Па.**

Мельник Софія,
пресова референтка

Якраз тоді, коли вся природа зачинала будитись зі зимового сну — відійшла від нас у Вічність 2-го березня 1985 року люб'язна дружина, дбайлива мама, відома громадянка і працююча союзянка бл.п. **Марія Гриневич** з дому Шумська.

Марія Гриневич народилась 24-го грудня 1914 року в Задарові в Західній Україні. В 1933 р. закінчила учительський семінар у Станиславові. Вже тоді на рідних землях стає членкою Союзу Українок. В 1938 р. одружилась з інж. Мироном Гриневичем.

В її молодім житті прийшлося пережити багато горя. Коли їй було тільки 14 років — померла мама а потім батько. Тоді знов прийшла війна і далі мандри у невідоме будуче. Але при боці вірного чоловіка і завдяки своїй сильній індивідуальності — перемагає всі життєві перешкоди.

Маючи чудову родину: милого чоловіка і повних енергії трьох синів завжди знаходила час і для інших, а зокрема для громадської праці. Як членка Союзу Українок Америки брала активну участь в ньому та в житті нашої громади, і довші роки була членкою управи 22-го Відділу СУА в Чикаго.

Марія Гриневич любила вишивати, співати і багато читати. Була повна енергії і притягала всіх за собою до праці. Відзначувалась також великою щедрістю і гостинністю.

Але роки минали — діти підросли, покінчили студії і пішли своїми дорогами. Людина — яка все життя звикла до праці — ніколи не спочине на лаврах і наша

Посмертні згадки

дорога пані Марійка шукає і знаходить для себе нове заняття.

З під її працюючих рук появляються чудово виготовлені ляльки в народній ноші з усіх областей України. Вона спроваджує книжки й альбоми з усіх можливих книгарень, студіює над усіми деталями, шукає за відповідними матеріалами. Сама вишиває, шие і в скорому часі появляється десятки, десятки цих прищежно виконаних ляльок. З часом було їх вже близько двох сот. Ми мали нагоду в Чикаго подивляти їх на виставках, що їх влаштував наш відділ та при інших нагодах.

І хоч тоді вже здоров'я пані Марії було надщерблене — вона з повними валізами цих неоцінених надзвичайних скарбів їздила з виставками до інших міст — всюди де її тільки запрошували. Сотні своїх і чужих дітей і старших мали змогу оглядати ці дуже гарно і точно відтворені українські народні строї на малих ляльках.

Її бажанням було, щоб ці ляльки по її смерті були віддані до Українського Музею в Нью-Йорку та до Іллінойського університету в Шампейн Урбана. Ім'я Марії Гриневич буде відоме для всіх наступних поколінь.

А ми всі, як сказав сам наймолодший її син Богдан у прощальнім слові — *"Будемо її згадувати за ту любов яку вона виявляла своїй родині і всім які її знали. Та любов створювала тепліший світ для всіх, її любов хотіла заповняти людські душі і тіла. Будемо її пам'ятати за її велике захоплення життям. Вона вважала, що життя є вартісне і чудове!"*

Хай цей короткий допис про бл.п. Марію Гриневич буде китцею маків з українських піль. Україну вона дуже любила і за нею завжди тужила.

Люся Самбірська,
радіо-референтка 22-го Відділу
СУА

Галина Калитяк

Членка 76-го Відділу СУА в Воррен, Мічіган **Галина Калитяк** померла 12-го грудня 1985 р. Покійна народилась 29-го серпня 1929 р. в Синевідську Вижнім. Залишила в смутку чоловіка Романа, дочку Оленку, сина Романа молодшого, 2 сестри та брата.

Віддано працювала в нашому відділі в різних ділянках — останньо на пості голови та одночасно виконувала обов'язки імпрезової референтки Округи Дітройту.

Багато праці вклала для наших дітей, працюючи як керівницка дитячого садочка також працювала для Пласту. Часто виступала на різних імпрезах з мистецьким читанням.

Передчасно відійшла від нас шляхетна, завжди погідна і повна ентузіазму людина.

Хай земля їй буде легкою і пам'ять про неї вічною!

Членки 76-го Відділу СУА у Воррен, Міч.

В пам'ять **Галини Калитяк** 76-ий Відділ СУА складає **60.00 дол.** на Пресовий фонд.

**Членки 76-го Відділу
СУА у Воррен, Міч.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

кійної перевезено. При участі членок 26-го Відділу і членок Се-стрицтва тіло покійної відпрова-джено до церкви НЗПДМ а тоді на цвинтар Монт Олівер з прапорами і відзнаками. На цвинтарі покійну прощала голова 26-го Відділу Ка-терина Кобаса, згадуючи її заслу-ги при відділі.

Покійна залишила в глибоко-му смутку дочку Анну з чолові-ком, двох внуків і 5 правнуків, знайомих і членок союзнянок.

Спи дорога союзяно, амери-канська земля нехай буде тобі легкою.

**Управа і членки 26-го Відділу,
Гемтремк, Міч.**

Даток в сумі **100.00 дол.** склала дочка покійної **Марії Васько**, Анна Кручко, як дар на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

У другу річницю смерті **Ірини Скождополь.**

Ділимось сумною вісткою з членством СУА, що 16-го вересня 1986 року упокоїлась у Бозі, про-живши 90 років, членка 26-го Від-ділу Ольги Басараб, **Марія Васько** з дому також Васько.

Покійна народилася в селі Бо-рове повіт Жовква. До Америки приїхала в 1911 році, до Брукліну. А в 1915 році переїхала до Дітрой-ту, де вийшла заміж за Дмитра Васько, який помер кілька років тому назад. Молоде подружжя включилось в організаційне життя української громади належучи до хору при церкві Непорочного За-чаття в Гемтремку, до хору "Дум-ка". Покійна належала до се-стрицтва при церкві НЗПДМ, а ко-ли 1932 року було засновано 26-ий Відділ СУА, вона була однією з перших членок цього відділу. Бу-ла активною членкою — довгі роки була секретаркою а потім президентською 3 роки. Разом із чоловіком Дмитром брала участь в представленнях, що їх робив відділ. До відділу належала 54 ро-ки і доки здоров'я і сили служили, помагала відділові в його праці.

Марія і Дмитро Васько вихо-вали двоє дітей, сина Івана і доч-ку Анну. Син Іван помер кілька років тому і це був великий удар для покійної. Дочка Анна забрала маму до Вісконсін, де прожила до кінця своїх днів. Похорон покійної відбувся з Воррен, Міч. де тіло по-

Бл.п. Ірина Скождополь приїхала до США в 1949 р. Незважаючи на важ-кі умови та родинні обов'язки, які ще більше ускладнилися з передчасною смертю її чоловіка, Ірина присвятила багато часу громадській та пластовій праці. В СУА була членкою від самого заснування 93-го Відділу. Покійна бу-ла на різних постах: була головою від-ділу, в управі та очолювала Окружну Управу Нової Англії.

Покійна розуміла свій життєвий **шлях, як працю для добра людей й**

своєї батьківщині. Вона цікавилась різними ділянками культури й життя. **Як довголітня членка Патріархального т-ва мріяла** про об'єднання Україн-ської Католицької Церкви в Патріяр-хаті.

Співпраця з Покійною була легка й приємна. Своім товариським підхо-дом і працювистістю виробила собі пошану Гартфордської громади.

Нехай пам'ять про Неї буде віч-ною!

Мирослава Солук

SUBSCRIPTION RATES:
In the U.S.A.: \$15.00 per year
1.50 per copy

Foreign Subscribers (with the exception of South America) may send payment in their currency equal to the amount of 15.00 American dollars.

Передплата в США: 15.00 дол. на рік
1.50 дол. за поодиноким числом

Країни поза межами США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі, яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed by Computoprint Corporation
335 Clifton Ave
Clifton, N.J. 07011

© Copyright 1987
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Від редакції:

Редакція не приймає анонімних матеріалів та застерігає право скорочувати статті та поправляти мову.

Статті підписані авторами висловлюють їхні власні погляди, а не погляди редакції. Не поміщуємо невірних образливих для будь-кого висловів. Рукописів не звертаємо.

"OUR LIFE" Magazine (ISSN 0740-0225) is published monthly except July and August by the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue New York, N.Y. 10003. Second-class postage paid at New York, N.Y. and additional mailing offices (USPS 414-660)

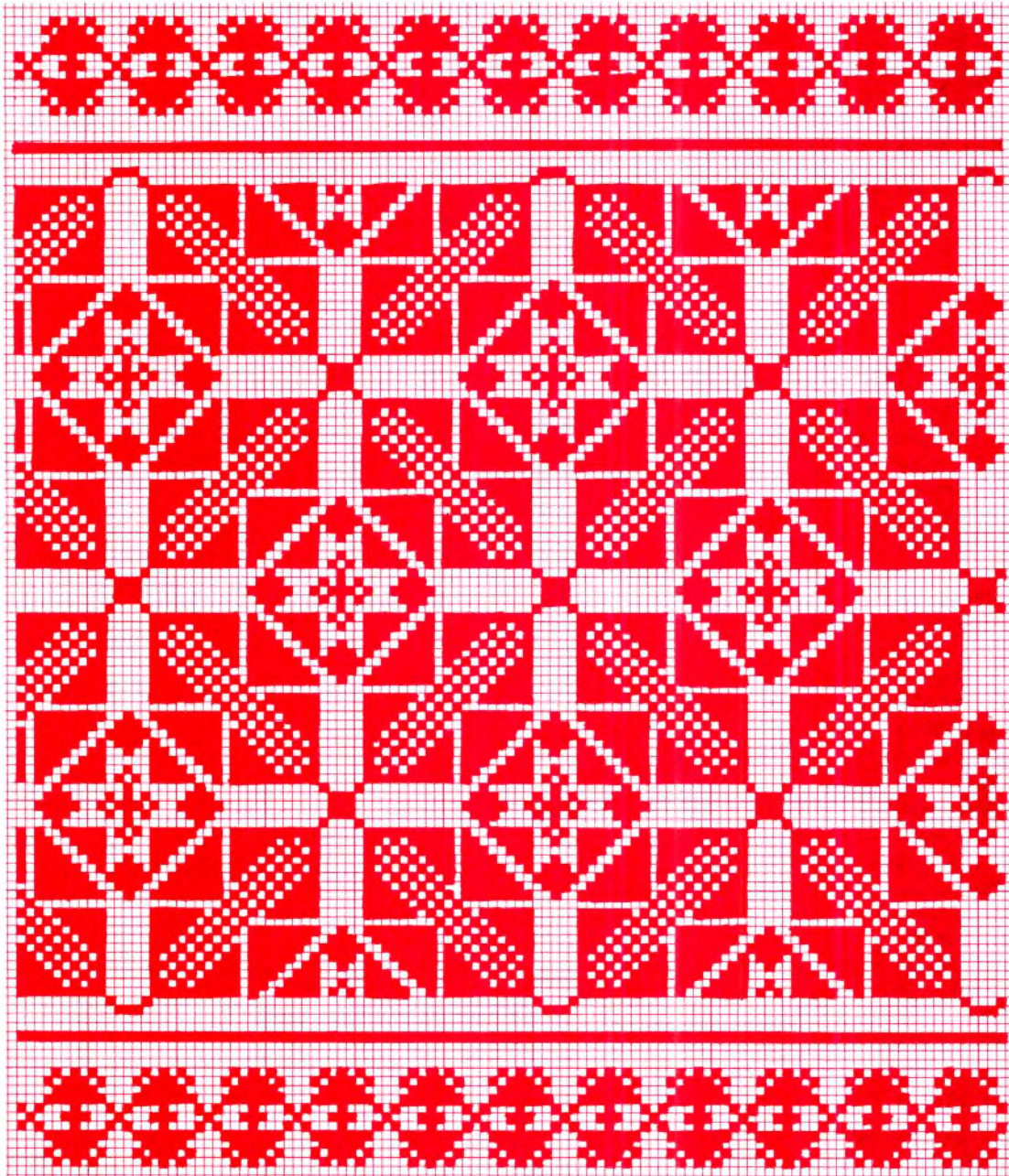
POSTMASTER: Send address changes to "OUR LIFE" Magazine 108 Second Avenue New York, N.Y. 10003.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y
and at additional mailing offices" (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N.Y. 10003

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

ISSN 0740-0225

INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBERING

Взір із збірки Марії Зеленої, Торонто, Канада. Привіз його у 1885 р. зі Східньої України дідо Зеленої, Олександр Барвінський. Той взір надається на рушник або декоративну подушку. Вишивати нитками червоними ч. 498. Взір з колекції Українського Музею в Нью-Йорку. Рисувала Ольга Трачук.

The pattern is from the collection of Maria Zelena, Toronto, Canada, whose grandfather Oleksander Barwisnyj, brought it from eastern Ukraine in 1885. It is most applicable to "rushnyky" or a decorative pillow. Use red thread # 498. Reprint — courtesy of The Ukrainian Museum in New York. Drawing by Olha Trachuk.